

[1972 ஏப்ரல் 1]

[பேரவைத் தலைவர்]

3. அரசினர் சட்டமுன்வடிவு.

தமிழ்நாடு 1972-ம் ஆண்டு (மாற்றப்பட்ட ஆட்சிப் பகுதிக்குச்)
சட்டங்களை நீட்டிப்பது குறித்து சட்டமுன்வடிவு.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, தமிழ்நாடு, 1972-ம் ஆண்டு (மாற்றப்பட்ட ஆட்சிப் பகுதிக்குச்) சட்டங்களை நீட்டிப்பது குறித்த சட்டமுன்வடிவை இப்பேரவை முன் அறிமுகப்படுத்த அனுமதி கோருகிறேன்.

நிர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, இச் சட்டமுன்வடிவை இப்பேரவை முன் அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இச் சட்டமுன்வடிவு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

4. அறிக்கைகள் அளித்தல்.

“வேலை வாய்ப்பு பயிற்சி”, “தொழிற்சாலைகள் உட்பட தொழிலாளர்” ஆகியவை பற்றிய மதிப்பீட்டுக் குழுவின் அறிக்கைகள்.

THIRU K. VEZHAVENDAN: Sir, I have pleasure to present two Reports today of the Estimates Committee, one on “Employment and Training” and the other on “Labour including Factories”.

5. தனியார் அலுவல்கள்.

(1) சட்டமுன்வடிவுகள்.

(அ) 1971-ம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக் கழக (திருத்த) சட்டமுன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 44/1971)—தொடர்ச்சி.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இப்பொழுது திரு. க. சுப்பு அவர்கள் பேசுவார்கள்.

திரு. க. சுப்பு: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பல்கலைக் கழகத்தின் நிர்வாகத்திலே மாணவர்களும் பங்கு பெற வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் திருத்தச் சட்டத்தில் ஏற்கெனவே கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறேன்.

1971 ஏப்ரல் 1]

[திரு. க. சுப்பு]

பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தில் மாணவர்களுக்கும் பங்கு கொடுக்க வேண்டுமென்கிற கொள்கை ஏறக்குறைய எல்லா இடங்களிலும் பரவி, கோரிக்கை அதிகமான அளவில் வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. ராஜஸ்தானத்தில் சட்டமன்றத்தில் ஆளுநர் அவர்கள் அளித்த உரையில் இது அரசாங்கத்தின் கொள்கையாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கு வங்க முதலமைச்சர் திரு. ரே அவர்களும் இதை வலியுறுத்தி கோர மாநிலத்தை முன்மாதிரியாகச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். கோர மாநிலத்திலே செனட்டிலே மாணவர்களின் பங்கு அதிகப்படுத்தப்பட்டு, அகடமிக் கவுன்சிலிலும் மாணவர்களுக்கு பங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்பதற்காக புதிய சட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அல்லாம் சட்டமன்றத்திலேகூட பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்திலே மாணவர்களுக்குப் பங்கு கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அதுபோல தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய பல்கலைக் கழகங்களிலும் மாணவர்களுக்கு இடம் அளிக்கக்கூடிய வண்ணம் பாராளுமன்றத்திலே ஒரு அங்கத்தினர் அவர்கள் இந்தக் கொள்கையை ஆதரித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின் கொள்கையும் அதுவாகத்தான் இருக்கிறது. இப்படி ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய விஷயத்தை நாம் உடனடியாகச் செய்யவேண்டும்.

பல்கலைக் கழகத்தின் நிர்வாகத்திலே மாணவர்கள் பங்குபெற வேண்டியதன் அவசியம் பற்றி அனைவருக்கும் தெரியும். பல்கலைக் கழகத்தின் நிர்வாகத்திலே குறைபாடுகள் காணப்படுகின்ற நேரத்திலே அதைச் சுட்டிக்காட்டும் போதெல்லாம், பல்கலைக் கழகம் “அடாமனஸ் பாடி” என்றும், அதில் தலையிடுவதற்கு அரசாங்கத்திற்கு எந்தவிதமான அதிகாரமும் இல்லையென்றும் கூறி விடுகிறார்கள். பல்கலைக் கழகத்தின் தணிக்கை அறிச்சிகையை எடுத்துப் பார்த்தால்கூட இந்தச் சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்பதன் அவசியம் தெற்றென விளங்கும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக தணிக்கை அறிக்கையை எடுத்துப் பார்த்தால், அங்கு வைத்திருக்கும் கணக்குக்கும், வவுச்சர்களுக்கும் ஒத்துவரவில்லை. அங்கு இருக்கிற ரசீதுகளுக்கும் வவுச்சர்களுக்கும் கணக்கு காட்ட முடியவில்லை. பல்வேறுவிதமான ஆட்சேபணைகள் கிளப்பப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படி பல்வேறு விதமான கோளாறுகள் நடைபெறுகின்ற நேரத்தில் அதை எதிர்த்துக் கேட்பதற்கு யாரும் இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் மட்டுமல்ல; பொதுவாக எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கும், மாணவர்களுடைய கோரிக்கைகளை வலியுறுத்துவதற்கும் மாணவர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாத முறை இருக்கின்ற

[திரு. க. சுப்பு]

காரணத்தால்தான், அதிருப்தி ஏற்படுகின்ற நேரங்களில் அது போராட்டமாக வேடிக்கின்ற சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, மாணவர்களுடைய கோரிக்கைகளை வலியுறுத்துவதற்கும், பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தில் ஏற்படுகின்ற தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டி திருத்துவதற்கும் மாணவர்கள் சார்பில் இடம் அளிக்க வேண்டும். இப்போது விடுத்தாங்களை விரட்டுவதும், விடைத்தாங்களை விரட்டுவதுமான கேடுகள் எல்லாம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன.

30 கல் அப்படிப்பட்ட கேடுகள், கோளாறுகள் இப்போது ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. அதிலும் பள்ளியிலிருந்து கல்லூரி வகுப்புக்கு சேரவேண்டுமானால் அதற்குக் கூட பணம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படை சர்வசாதாரணமாகி விட்டது. இதையெல்லாம் சட்ட மன்றத்தில் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பஹுமுறை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அதை மாற்றுவதற்கு சரியான திட்டம் என்னவென்றால் மாணவர்களுக்கு பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தில் இடம் அளிக்க வேண்டும் என்பதை சட்டமாக்கிக் கொடுத்து அமுல்படுத்துவது நியாயமாக இருக்கும்.

அண்டை மாநிலங்கள் அதை அமுல்படுத்தும்போது தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை எந்தத் தகராறும் இருக்க முடியாது. இந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் எவ்வளவுதான் நாம் சரிவர நடத்துவதில் கட்டுப்பாடு செலுத்தும் முறையில் குழு போட்டு கணக்குகளைப் பார்க்கலாம் என்று விதிகள் இருந்தாலும்கூட, இதுவரை எந்தக் குழுவும் போய் கணக்குகளைப் பார்த்து ஊழல் செய்வதைக் கண்டுபிடித்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படிப்பட்ட முறையில் நாம் தலையிட முடியாமல் இருக்கிறது. உயர் மட்டத்தில் இருப்பவர்களை எல்லாம் எந்த அளவுக்கு நமக்கு வேண்டியவர்களாக்கிக் கொள்வது, "ப்ரோ-சான்ஸலரை" வேண்டியவர் ஆக்கிக் கொள்வது என்பதில் மிகக் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்கள்.

ஆட்சியில் யார் இருந்தாலும், ஆளும் கட்சியில் இருப்பவர்களை தங்களுக்கு உரியவராக்கிக் கொள்வதில் தவறில்லை. ஆனால் தவறான நிர்வாகத்துக்கு இட்டுச் செல்லக் கூடாது. ஒத்துழைப்பு உணர்ச்சியுடன் இருக்கவேண்டும். மாணவர்களுக்கு பல்கலைக் கழகத்தில் இடம் அளிக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள நாம் அதற்கு ஏன் சட்ட வடிவம் கொடுக்கக் கூடாது என்ற அடிப்படையில்தான் தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படைக் கருத்துக்களை மாமன்ற உறுப்பினர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: தலைவரவர்களே, நம் அருமை நண்பர் சுப்பு அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடிய இந்த மசோதாவை முழு மனத்துடன் ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன்.

முன்வடிவு

டாக்டர் எச. வி. ஹாண்டே]

1972 ஏப்ரல் 1]

(திரு. செ. கந்தப்பன் தலைமை)

இன்றைய தினம் கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் பிரிங்சிபால்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிங்சிபால்கள், அவர்கள் பிரிங்சிபாலாக இருக்கக்கூடிய காரணத்தால் யுனிவர்சிட்யில் இருக்கக்கூடிய செனேட்டில் இடம் பெறுகிறார்கள். அது மட்டுமின்றி சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களால் பல பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். அது மட்டுமின்றி, பட்டதாரித் தொகுதி, ரிஜிஸ்டர்டு கிராஜுவேட்ஸ் மூலமாக பல பேர் அங்கே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். செனேட்டில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிக்களையெல்லாம் நாம் கூர்ந்து கவனித்தால் ஒரு விஷயம் நன்றாகப் புலப்படும். அங்கு, தைரியமாக ஏதாவது அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கைகளுக்கு எதிராக, நாட்டு நன்மைக்காக விமரிசனம் செய்யக்கூடிய துணிவு பெற்றவர்கள் பாராவது இருக்கிறார்களா என்றால், 2-3 பேர் ரிஜிஸ்டர்டு கிராஜுவேட்ஸ் மூலம் வந்திருக்கும் பிரதிநிதிகள் தான். பிரிங்சிபால்கள், அவர்கள் தைரியமாக எடுத்துச் சொல்வதற்கு அங்கு சங்கடமான நிலைமையை நாங்கள் பார்க்கிறோம். இருந்தாலும், பிரிங்சிபால்கள் வைஸ்-சான்சலருக்கு ஒரு வகையில் கட்டுப்பாட்டிருக்கிறார்கள். இலாகாவிற்கு ஒரு வகையில் கட்டுப்பாட்டிருக்கிறார்கள்.

யுனிவர்சிட்யிலிருந்து “கிரான்ட்ஸ்” வரவேண்டும். அதே நேரத்தில் அரசாங்கத்தில் இப்போது பி.யு.சி. போன்ற வகுப்புகளை இலவசமாக்கி மாணவர்களுக்கு செய்திருப்பதால் “கிரான்ட்ஸ்” வரவேண்டிய காரணத்தால் இந்தக் கல்லூரிகள் ஓரளவுக்கு, முக்கால் பாகம், அரசாங்கத்திற்குத் தான் கட்டுப்பாட்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட துணை வேந்தர்களுக்கு கட்டுப்பாட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை தனிப்பட்ட வகையில் நாங்கள் விமரிசனம் செய்யக் கூடாது. ஆனால் இன்றைய துரப்பாக்கியமான நிலைமை Vice Chancellors are practically appointed by the Government என்ற அளவிற்கு, துணை வேந்தர்கள் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்படும் ஒரு நிலைமை, எந்த யுனிவர்சிட்யை எடுத்தாலும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே அரசாங்கத்துக்குக் கட்டுப்பாட்டிருக்கக்கூடிய துணை வேந்தர்கள், அரசாங்கத்துக்கு கட்டுப்பாட்டுள்ள பல்கலைக் கழகம், துணை வேந்தர்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட பிரிங்சிபால்கள் போன்றவர்களைப் பார்க்கும் நேரத்தில், இந்தக் கருத்துகளை தைரியமாக எடுத்துப் பேச முடியுமா என்று பார்த்தால், ஏதோ 4-5 பேர், ரிஜிஸ்டர்டு கிராஜுவேட்ஸ் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தவர்களுக்குத்தான் துணிவிருக்கிறது என்பதை ஆணித்தரமாகச் சொல்ல முடியும். இதில் எந்த நண்பர்களுக்கும் கருத்து வேற்றுமை இருப்பதற்கு இடமில்லை என்று கருதுகிறேன், ஒரு கோணத்தில் பார்க்கும் நேரத்தில்.

இன்னொரு கோணம் என்னவென்றால், அங்கே இருப்பவர்கள் நீண்ட காலம் கல்வித் துறையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது இருக்கக்கூடிய இளைஞர் சமுதாயத்துக்கு நல்ல நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்லக்கூடிய, குறைகளை

[1972 ஏப்ரல் 1]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

எடுத்துச் சொல்பவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள் என்றால், விரல் விட்டு எண்ணக் கூடியதாகத்தான் இருக்கிறது. ஏனென்றால் மாணவர்களிடையே—கிறிஸ்டியன் காலேஜ் மாணவர்களிடையே, லயோலா காலேஜ் மாணவர்களிடையே, பிரெசிடென்சி காலேஜ்—எந்தக் காலேஜை எடுத்துக்கொண்டாலும் மாணவர்களுக்கு பல பிரச்சனைகள். பல பிரச்சனைகள் அவர்களுக்குத் தோன்றுகின்றன. அவை மேலிடத்தில் இருப்பவர்களுக்குத் தெரியவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் தெரிவிக்க மாணவர்களுக்குச் சரியான வாய்ப்புகள் இல்லை. ஆகவே மாணவர்களுக்குச் என்ன பிரச்சனை இருக்கிறது, அவர்களின் குறைகள் என்ன என்று அந்த செனேட் அல்லது அகாடமிக் கவுன்சில் தலைவர் யாராலாவது பார்த்துச் செய்ய முடியுமா என்றால், மாணவர் பிரதிநிதிகளால், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களால்தான் முடியும்.

இன்று, உதாரணமாகப் பல அம்சங்களை எடுத்துப் பார்க்கலாம். இங்கிலீஷ் சிலப்பலை எடுத்துக்கொண்டு பாருங்கள். சரித்திரம் சிலப்பலை எடுத்துப் பாருங்கள். அதேபோல் எகனாமிக்ஸ் சிலப்பலைப் பாருங்கள். பொருளாதாரம் அது ஒரு மாதிரியான பொருளாதாரமாகத்தான் அங்கே சொல்லிக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது நம் நாட்டில் இருக்கும் பொருளாதாரம்—எகனாமிக்ஸ்—சரியோ, இல்லையோ அது தனிப்பட்ட பிரச்சனை. ஆனால் இன்றைய தினம் பொருளாதார அடிப்படையில் பாவலான நடைமுறையைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். அது எந்தப் பொருளாதாரமாக வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளட்டும். ஆனால் படிக்கக்கூடிய மாணவர்களுக்கு முற்றிலும் வேறான, பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உருவாக்கப்பட்ட பொருளாதாரத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பொருளாதாரத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவருவதற்கு நாட்டின் அரசியல் சூழ்நிலையில் நிச்சயமாக இடமில்லை. அந்தத் துறையில் “எகனாமிக் பிரிசெப்ட்ஸ்—எகனாமிக் கான்செப்ட்ஸ்” என்று சொல்வோம்.

அந்த மாதிரி நடைமுறைக்கு வேறான எண்ணங்களை அங்கே சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் நடைமுறையில் அவர் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியாக—அந்த எகனாமிக்ஸ் படித்தவர்—வருகிறார் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்த ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி அமைச்சரின் கீழே வேலை செய்யவேண்டும். அமைச்சராக இருப்பவர் சொல்லும் கொள்கைக்கும்—நடைமுறையில் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற கொள்கைக்கும்—அவர் எகனாமிக்ஸ் எம்.ஏ., எகனாமிக்ஸ் பி.ஏ.-இல் படித்த கருத்துக்களுக்கும் முற்றிலும் வேறுபாடாக இருக்கக்கூடிய காட்சியைப் பார்க்கும் நேரத்தில், மாணவன் எழுந்து கேட்கிறான், ‘இதை எதற்காகப் படிக்கவேண்டும்?’ என்று.

1972 ஏப்ரல் 1]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

அதே வகையில் சரித்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும்சரி, இந்தியன் ஹிஸ்டரி, ஏன்சியண்ட் ஹிஸ்டரி, மாடர்ன் ஹிஸ்டரி என்று பல சிலபஸ் இருக்கிறது. செனேட்டில் இருப்பவர்கள் யார்? 1930-ல் 1935-ல் படித்தவர்கள். நாங்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறபோது இருந்த முறை “In my good old days I had read those things அது ஒரு பாடம், இப்போது இல்லை. அதுமாதிரி, பத்தாம் பசலி கருத்துக்கள் அந்த மன்றத்தில் இருக்கிறது. அந்த விவாதத்தை எடுத்துப் பாருங்கள். நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே அந்த ஒரு சரித்திரத்துக்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கும். அதே முறையில் விஞ்ஞானத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் நன்றாகத் தெரியும்—படிக்கக் கூடிய விஞ்ஞானத்திற்கும், படித்து விட்டு வெளியே வந்த பிறகு நடைமுறையில் ஈடுபடவேண்டிய விஞ்ஞானத்துக்கும் மைல் கணக்கான—“There are miles of difference” தூரம் இருக்கும் காட்சியைப் பார்க்கும் நேரத்தில், மாணவன் ‘நான் எதற்காகப் பத்தாம் பசலிக் கருத்துக்களைப் படித்து, நடைமுறையில் கொண்டுவர முடியாத துர்பாக்கிய நிலையில் எதற்காக அதைப் படிக்க வேண்டும்?’ என்று கேட்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?

நான் பல கல்லூரிகளுக்குப் போய் மாணவர்களிடத்தில் பேசுவது உண்டு. என்னே அவர்கள் அழைக்கிறார்கள். நான், ‘உங்கள் குறை என்ன?’ என்று கேட்பது உண்டு. மாணவர்கள் சில ஜர்னல்ஸ் கொண்டுவருகிறார்கள். ஸ்யோலா காலேஜ் மாணவர்கள், கிறிஸ்டியன் காலேஜ் மாணவர்கள், அவைகளை முற்போக்கு ஜர்னல்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அதை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம்; சில கட்சிகள் மறுக்கலாம். இருந்தாலும் அதைப் பார்க்கும் நேரத்தில், ‘The entire educational system should be scrapped என்று மனவேதனையுடன், தங்கள் கொள்கைகள் வேற்றி பெற முடியவில்லை, தேர்வு பெற்று வந்தபிறகு நம் நிலைமை என்ன என்ற கவலையுடன் இருப்பதால், ஆங்கிலத்தில் சொல்வதென்றால், ‘ஃப்ரஸ்ட்ரேஷன்’ அடையப் போகிறோம் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை மாணவர்களிடத்தில் இருப்பதால், மாணவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்றால், “The entire educational system is antiquated and it should be scrapped என்று கோபத்துடன் எழுந்து சொல்லுகிறார்கள். அதில்லாமல், இன்றைய தினம் “சப்ப்யூட்” புரட்சி என்று சொல்லுமளவிற்குப் பரவலான காட்சியைப் பார்க்கிறோம். அந்த அளவு ‘சப்ப்யூட்’ புரட்சிக்கு காரணம் பல்கலைக் கழகத்தில் நாம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கவில்லை என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். மாணவர்களிடையே வளர்ந்து வரும் இந்த அதிருப்தி படிப்படியாக வளர்ந்து பயங்கர

[1972 ஏப்ரல் 1]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து வெடிக்கும் அளவிற்கு—எந்தக் கட்சி பிறகு தலையிட்டாலும்கூட—அது வெடித்து வரக்கூடிய அளவிற்கு ஒரு நிலைமை ஏற்படுமேதவிர, வேறொன்றுமல்ல.

ஆகவேதான் மாணவர்கள் இதிலே குறிப்பிடுவது நியாயம் என்பதை நான் ஆணித்தரமாகச் சொல்ல முடியும். இன்றைய தினம் பயங்கரமான வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஹிஸ்டரி, இந்த எகனமிக்ஸ், இந்த ஜியாகராபி எதையெடுத்தாலும் படித்துவிட்ட பிறகு வேலை வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று கேட்கிறார்கள். வேலை வாய்ப்புக்கு ஏற்றற்போல் நல்ல முறையிலே மாணவர்களுக்குக் கல்வி முறை அமையவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன் . . .

திருப்பூர் திரு. ஏ. எம். மொய்தீன் : தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுதுள்ள பாடத் திட்டங்களை மாணவர்கள் அங்கீகரிக்கவில்லை என்றும் மாணவர்கள் அதை வெறுக்கிறார்கள் என்றும் அது அவர்களுக்குப் பயன் உள்ளதாக இல்லை என்றும் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நான் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களைத் தங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். புதிய பாடத் திட்டங்கள் வேண்டுமென்றால் என்ன பாடத் திட்டங்கள், எந்த முறையிலே அமைத்து நடத்தலாம், எப்படி நடத்தினால் நீங்கள் சொல்கிற வேலையில்லாத திண்டாட்டம் போகும் என்பதை விளக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : நான் அதைச் சொல்வதற்குள் மதிப்புக்குரிய மொய்தீன் அவர்கள், அன்புக்குரிய மொய்தீன் அவர்கள் அவசரப்பட்டு விட்டார்கள். ஜாப் ஓரியண்டட் என்ற முறையிலே நல்ல முறையில் வேலை வாய்ப்பு உள்ள திட்டங்களை உண்டாக்க வேண்டும் . . .

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : ஜாப் ஓரியண்டட் என்றால் வேலை வாய்ப்புக்களை உண்டாக்குகிற என்ற பொருள் அல்ல. ஜாப் ஓரியண்டட் என்றால் வேலைகளையும் தாங்களே உருவாக்கிக்கொள்கிற திறன்தரும் பயிற்சி என்றுதான் பொருள்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அரசாங்கம் உருவாக்கிக் கொடுக்கிறதோ, தானே உருவாக்கிக் கொள்வதோ என்ற பிரச்சனை வேறு. நான் சொல்வது அந்த வாய்ப்பே இல்லையென்றால் பழைய பூகோளத்தைப் படித்து எந்த வகையிலே பயன் கிடைக்கும் என்ற ஆராய்சியிலே ஈடுபட்டால் புரிந்துகொள்ளலாம். ஜாப் ஓரியண்டட் என்று சொன்னால் அமைச்சர் சொன்னதில் ஒரு பகுதியை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன், அவர்களே உண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது வேறு, ஆனால் அதே நேரத்திலே இன்னொரு பகுதி இருக்கிறது, அதுதான் அரசாங்கம் வேலைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அரசாங்கம் பல வேலைகளைச் சொல்

1972 ஏப்ரல் 1]

[டாக்டர் எச். வி. ஹான்டே]

கிறார்கள், அப்படிப்பட்ட வேலைகளுக்குச் சரியாக 'பிட் இன்' ஆகிற அளவுக்கு மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. இன்னும் விளக்க வேண்டுமென்றால் அமைச்சர் அவர்களுக்குக்கூடத் தெரியும், கல்வியமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். 'Education department also has addressed itself to this take இந்தப் பணியை எப்படிச் செய்வது என்பதுபற்றி ஆராய்வதற்கு அதைத் தொடுவதற்குத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும்கூட உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். கல்வி இலாகாவோ பல்கலைக் கழகமோ, அக்கடமிக் கவுன்சிலோ, செனேட் அவையோ அதைப்பற்றி கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுகிறேன். சென்ற ஆண்டு நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கல்லூரிகளில் உள்ள புரபசர்க்கையெல்லாம் அழைத்து கல்வியிலே சொல்லித்தரப் படுகிற முறையிலே எப்படி எப்படி மாற்றலாம் என்ற வகையிலே ஆராய்ந்து கம்ப்ளீட் ரீலிரியண்ட் செய்வதற்காக ஒரு குழுவை அமைத்திருக்கிறார்கள், அந்தக் குழு அறிக்கை கொடுத்திருக்கிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. இது சயின்டிபிக் ஆக இருப்பதால் முழுமையும் எனக்குச் சொல்வதற்குக் கஷ்டமாக இருக்கும். அவர்கள், மாணவர்கள் அடிக்கடி கோரிக்கைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள், பொதுமக்களுக்குப் பயன்படக்கூடிய வகையிலே நல்ல வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்வியாக மாற்றிப் பயனுள்ளதாக இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு, மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நோயாளிக்கு சிகிச்சை அளிக்கவேண்டுமென்று திரு. மொய்தீன் அவர்கள் சொல்லலாம். என்ன என்ன சிகிச்சைகள் செய்ய வேண்டுமென்று இலாகா செய்வார்கள். இதைப்பற்றி இந்த இலாகா நல்ல முறையிலே செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. மாணவர்களிடையே நீங்கள் செய்ய வில்லை என்ற குறைபாடு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. வெளிநாட்டிலே இருக்கின்ற கல்வியின் தரத்தை நாம் பார்க்கிறோம். அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ரஷியா என்று எந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும் பல முற்போக்கான காரியங்கள்—சந்திர மண்டலத்திற்குப் போவதானாலும் விமானத்தை ஒட்டு வதானாலும்—செய்வதற்கேற்ற வகையிலே பயிற்சி கொடுக்கிறார்கள். நம்முடைய நாட்டிலே ஏரோநாட்டிக்ஸ், விமானம் எப்படிச் செய்வது என்பதுபற்றி எத்தனை பேர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள்? எத்தனை பேர்களுக்கு செய்ய முடியும்? கப்பல் கட்டுவது, கப்பல் ஆர்கிடெக்சர், என்று சொல்கிறார்களே எத்தனை பேர்களுக்கு அதைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள்? விசாகப்பட்டினம் யார்ட்டிலே உத்தியோகம் பார்ப்பதற்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து அவர்களை நாம் இறக்குமதி செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இங்கே திறமையுள்ள வர்கள் இல்லையா? இருக்கிறார்கள். திறமை இருக்கிறது, அதை எப்படி நல்ல

[1972 ஏப்ரல் 1]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

முறையிலே இந்த மண்ணிலே பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று பார்த்து பல பயிற்சிகள்—ரஷியாவை எடுத்துக்கொண்டாலும் வேறு எந்த டெமாக்ரடிக் கன்ட்ரியை எடுத்துக்கொண்டாலும் எது எதிலே அங்கே திறமையுள்ளவர்கள் இருக்கிறார்களோ அவர்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள், ஜப்பானிலும் அப்படித்தான் செய்கிறார்கள்—கொடுத்து வாய்ப்புக்கொடுக்கக் கூடிய முறையிலே மாற்றியமைக்க வேண்டும். நாங்கள் இப்படிச் சொல்வது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். மாணவர்கள் சொல்கிறார்களே அதை நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் குறைபாட்டை எப்படிப் போக்குவது...

திருப்பூர் திரு. ஏ. எம். மொய்தீன் : தலைவர் அவர்களே, நான் கனம் ஹாண்டே அவர்களிடம் கேட்டது மாணவர்கள் இந்தப் பாடத் திட்டங்கள் சரியில்லை இந்தத் திட்டத்திலே பயன் இல்லை பிரயோஜனம் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள், எந்த எந்த மாற்று முறைகள் வேண்டும், எந்த எந்தப் பாடங்கள் இருக்க வேண்டுமென்று மாணவர்கள் அவர்களிடம் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறார்களா? என்ன வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அவர்கள் அப்படிச் சொல்லியதிலே டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களுக்கு ஒப்புதல் ஏற்பட்டிருக்கிறதா? எந்தப் பாடங்கள் எந்த எந்த முறையிலே அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்? அதையெல்லாம் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சொன்னால் இந்தப் பேரவை அறிந்தகொள்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : சிலபஸ் பொறுத்த வரையில் என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமென்று பட்டியலே என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காகத்தான் அவர்கள் சொல்கிறார்கள், அகடமிக் கவுன்சிலிலே இரண்டு இடமாவது கொடுங்கள், செனேட்டிலே இரண்டு இடமாவது கொடுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி அவர்களுக்கு இடம் கொடுத்தால் தைரியமாகப் பேச முடியும்.*

உதாரணத்திற்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். வெட்டர்னரி காலேஜிலே நடந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்ட்ரைக் நமக்குத் தெரியும். நான் அதற்குள்ளே போக விரும்பவில்லை, இரண்டு மாணவர்களுக்கு அங்கே அகடமிக் கவுன்சிலிலோ அல்லது செனேட்டிலோ இடம் கொடுத்திருந்தால் அவர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. அவர்கள் இன்றைக்கு அதிருப்தியைக் காட்டுவதற்கு ஸ்ட்ரைக், உண்ணாவிரதம் நடத்தக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகள் உருவாகாமல் இருப்பதற்கு அது நல்லதாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தப் பிரச்சனை என்டைர் எஜுகேஷனல் சிஸ்டத்தை ரீஆர்க்கனைஸ் செய்து பயன் உள்ளதாக

* மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பட்டது.

1972 ஏப்ரல் 1]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

செய்து மாணவர்களுக்கு வாய்ப்புகள் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு கல்லூரிக்கு 1,000 பேர்கள் விண்ணப்பம் போடுகிறார்கள், 300 பேர்களுக்குத் தான் இடம் இருக்கிறது. எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் பண்ணியவுடனே அடுத்துப் போய்ச்சேர இடம் இல்லாத நிலைமை ஏற்பட்டவுடன் நான் பெயில் ஆகியிருந்தால்கூட பரவாயில்லை, அடுத்து எஸ்.எஸ்.எல்.சி.யிலேயேகூட இருந்திருக்கலாம் என்று நினைக்கக்கூடிய அளவுக்கு வேதனையடையக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு வேதனைப்படக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். இன்றைய தினம் பாஸ் செய்த பிறகு ஏன் பாஸ் செய்தான் என்று தந்தையேகூட, பெற்றோரேகூட வேதனைப்படும் அளவிற்கு இருக்கிறது. My boy has passed and now the problem has started என்ற அளவிற்குப் பிரச்சனை உருவாகியிருக்கிறது.

ஏன் பாஸ் செய்தான் என்று பெற்றோர்கள் சொல்லக்கூடிய, எண்ணக்கூடிய அளவிற்குத் துர்ப்பாக்கியமான நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே, அம்மாதிரியான பிரச்சனைகள், அபிமானப் பிரச்சனைகள், நல்ல நல்ல பயிற்சி கொடுக்கக்கூடிய பிரச்சனைகள் ஆகியவைகளை எடுத்துச் சொல்லும் இடங்களை உருவாக்கினால் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று கூறிக்கொண்டு, இன்னும் பல பிரச்சனைகளைக் கூறுவதற்கு நேரமில்லாத காரணத்தினால் இதைச் சொல்லி மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் இவைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு வாக்குறுதி தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. செ. கந்தப்பன்) : திரு. ஹாண்டே அவர்கள் பேசும்பொழுது * * என்ற வகையில் கூறிய கருத்துக்களை அவையின் நடவடிக்கைக் குறிப்புகளிலிருந்து நீக்கிவிடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : ஆப்போசிஷன் கருத்துக்களை . . .

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. செ. கந்தப்பன்) : * * என்று வரும் கருத்தைத்தான் நீக்கச் சொன்னேன்.

திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் : * *

DR. H. V. HANDE : Sir, I meant the Madras Senate. I did not mean the Syndicate Congress.

* THIRU M. A. LATHEEF : Hon. Chairman, Sir, I wish to offer a few observations in connection with the draft Bill which seeks to give representation to the student representatives in the various bodies of the University.

** மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பட்டது.

[1972 ஏப்ரல் 1]

[Thiru M. A. Latheef]

Sir, the very Bill is based upon the philosophy that the student body does form a separate organisation which has got different goals and different policies and it is different from the other section, namely, the teaching section of the colleges and schools.

Sir, when our country attained independence which was under the foreign rule for such a long time adopted the democratic set-up and granted to all the adults the rights of exercising their vote in the formation of the Government. Then it was felt that there should be training because the democratic ideal at that time was a new ideal to the people of India.

Therefore, the fathers of the University education then felt that there should be some training given to the student community in the matter of elections, in the matter of exercising their franchise and in the matter of public affairs. So, rightly some way was found to introduce the method of elections and the method of selections of representatives. Therefore we have had, what we called, class pupil leader, then school pupil leader and then in the colleges, representatives of various faculties and then the Chairman and the Secretary of the College Union. From the second-class I had been a class leader, school pupil leader and then the President of the Islamia College and then the Chairman of the Pachaiappa's College Union and a representative of the Law College in Madras and the leader of the student community in different fields.

Therefore, I know the various intricacies, complication, 'ins' and 'outs' that are involved in the matter of student activities and the extra curricular activities of the colleges and schools. But curiously enough. Mr. Chairman, it was rather very unfortunate that the students' unions are now identified with the trade unions. That is a very unfortunate development in our country.

At the outset, I would like to say that I stand for the student bodies and I have been working for the student bodies and I am also a leader of the student community. But the way in which the student activities are being misunderstood today, is rather very unfortunate. What I submit is that the trade union is different from the student union and the aim of the trade union is entirely different from the aim of the student union. Both should not be identified alike. If you just try to identify both, then it will be a fatal blow to the very foundation of the educational system in our country. One thing that we must understand clearly is whether

1972 ஏப்ரல் 1]

[Thiru M. A. Latheef]

the method of education and the syllabus that should be prescribed is a matter that should be decided by the teachers or by the taught,

We must first decide whether the teacher is competent to decide which thing is to be taught to the student or whether the student is competent to decide which thing is to be taught. There is the view that the students should have a say in the matter of selection of studies and also in the formulation of syllabus. My submission is that a student must always be a student. At least students are expected to be respectful to the teachers.

Sir, the student is there in the educational institution not to administer but to be administered. He is not there to control the affairs of the educational institution but he is there to be controlled by the teachers. He is not there to regularise the educational system but he is there to be regularised. He is not there to rationalise the entire edifice of education but he is there to be rationalised. He is not there to suggest but he is there to be suggested. He is not there to advise but he is there to be advised. Above all, he is not there to teach but to be taught.

These things should be clearly understood. Why I say this is this—I am not against the student community—we are all interested in the future of the student community. If we just say that the students should have a say in the matter of the affairs of the University and in the matter of educational institutions, then how to control the students? If the students are not to be controlled, how can they sit in the class and get proper education from the teachers? This they should understand.

We are interested in importing something which may be politically profitable to some people but we are not interested in securing a free forum for the student community. I feel that the student community should have a bright future. How they could get a bright future? Only if they have good educational foundation in university as well as in schools. How they will get a firm foundation? They will get it only if they have a sense of discipline, sense of devotion to education and this sense of devotion they will have only if they feel that they are in educational institutions to get knowledge, to acquire knowledge, to learn and not to demonstrate and not to teach somebody else. That is my submission, to all students not only in this State but also in other places. They should rise to the occasion. Then only these people when they come

[1972 ஏப்ரல் 1]

[Thiru M. A. Latheef]

out of colleges can face competition from outside world, from outside controversies. These people must be freed. That is my submission.

What happens in educational institutions? I can understand if a student does not go to his class for some valid reason. What happens? The teachers are paid but students do not get proper education from classes. How much national loss? Not only national loss, but loss to State exchequer and the grant that is given by Educational Department but also it is personal loss to the student community. This should be avoided.

I am not only a student leader but an advocate and an advocate-teacher. So I know the students' mentality. All students are good. There may not be two opinions on that. Leave them alone. No student is bad. But the way in which they are trained, the way in which they are given a picture about the future, counts. It depends upon their reaction. They are a reactive force and not active force. Reaction comes only when they get frustrated about their future. So, at least there should be a sense of security on the part of student community about their future. How to get that security?

The first thing that students must realise is that they are students and nothing but students. Their first duty is to study, second duty is to study and third duty is to study. Their duty is to study, study and study, not only study carefully what is taught in classes but also things happening in the outside world. I shall narrate an incident. Two students are going and one student addresses another student: , இந்த பஜ்ஜி என்ன சொன்ன பார்த்தியா? யாரைப் பார்த்து 'பஜ்ஜி' என்று சொல்லுகிறான்? லெக்சரரைப் பார்த்து 'பஜ்ஜி' என்று சொல்லுகிறான். தன்னுடன் படிக்கும் சக மாணவனை மரியாதையாக "சார்" என அழைக்கும் அவன் தன் ஆசிரியரை ஏகாத்தில் "சொன்னான்" எனக் குறிப்பிடுகின்றான். He is addressing his co-student as 'Sir', but refers to his teacher as "என்ன சொன்னான் பார்த்தியா?" This is the way in which students are behaving. This is not because students are bad by themselves, but because of the circumstances, they get changed like this. People like me, public

1972 ஏப்ரல் 1]

[Thiru M. A. Latheef]

men, politicians may not be responsible for this. But we have trained them in such a way.

‘உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்’

பிறைநிலை முனியாது கற்றல்நன்றே

That was the great principle that was laid down by Nedunchezhiyan the Pandya Emperor. You must respect the teacher. ‘Gurubrahma’ we say. The teacher is likened to ‘Brahma’. We must respect him like that. Unless a Muslim prays for the welfare of his teacher five times a day, his prayer will not be complete, and he will not be a perfect Muslim. Even in Valluvar’s philosophy, the student is expected to hold the teacher in reverence. All these norms are only in the interest of the student community. That is my submission.

What I want to point out to the Hon. Minister is another thing. In every university, a note is sent to the examiner that at least 75 per cent should get through. That is University secret. Direction is given to examiner that atleast 50 per cent, or 75 per cent should get through. Poor examiner, what can he do? He has to see that most of the pupils are pushed through. Even those securing 20, 25 are pushed up to 40 and given pass. These people when they come out, are inefficient, not only generally inefficient but inefficient in the field wherever they work. This should be avoided.

The University must scrupulously lay down a principle wherein all the examiners should be instructed that pass mark should be given only to those who attain a particular standard. Others should be weeded out. Only those who work and come to a particular standard should be eligible for promotion. That should be kept in view.

Mr. Suppu has asked for representation for student community in the affairs of the University. Representation for what? I am neither opposing nor supporting. I would like to be enlightened why they should be given representation in the university bodies? If they are going to decide method of education, if they are going to formulate policy of education, if they are going to say that this principle should be there and that principle should not be there, I think that should not be accepted. It is wrong. But if you say the

[Thiru M. A. Latheef]

[1972 ஏப்ரல் 1]

representation is for them to have a say in the formulation of policy, in the shaping of their culture in scholastic and collegiate education, then I would submit it will lead to so many complications. A doctor is a person who should prescribe the medicine; it is he who administers medicine and he is entitled to prescribe it. If you say that patient, who has to take medicines, should have a say in the matter of prescription of medicine, then it is nothing but mockery. I do not understand the philosophy behind it. It is also 'known as', "அறியாமைப் பணி" You should try to remove this "அறியாமைப் பணி" 'ignorance' and keep educational sphere quite peaceful.

You must have the heart to admit that if a person is a teacher, he should be respected and kept in regard as a person imparting knowledge. That is my submission. If Mr. Suppu could enlighten me on these points, how and why there should be representation, it would be better. If you say there has been universal frustration in general, sense of indiscipline, and so they want representation in university bodies, then if you give representation, there will be further deterioration in the matter of discipline in educational institutions. The students being a reactive force, if you do not give them what they want they will react. This reaction will spread far and wide and it will have diverse reflection in the educational field.

You may say in order that they may be responsible, you must give them a chance. If that is so, I am for that. I support it and say 'All right, you can have some representation'. Let one or two or even three people be elected by the Student Body in the educational institution and give them some representation in the University Bodies also. But are these elections confined to the colleges, I would like to ask. Are these elections very free, without violence and are these elections without there being any adverse repercussions upon the education of the students? This has been telling very badly and very adversely upon the educational career of the student community. What happened? You want to give some citizenship training to the students. But it has become a political matter. Even the newspapers, it is very unfortunate in this country, it is a curse and newspapers do not have any sense

[Thiru M. A. Latheef]

1st April 1972]

of responsibility. They say such and such party has captured the the Union. They say it so openly. Such and such political party has captured the Union Chairmanship in such and such college, the secretaryship and so on. Whenever something happens in the student community, they give prominence publishing in their newspapers, so that it affects the moral character of the students and the students get agitated.

I blame the elders for all the evils in the educational system, I blame the elders for all the indiscipline in the educational institutions; only the elders are responsible for all the ills among the students and the so-called newspapers which are expected to portray a true picture for the benefit of the common people, but who give biased, prejudiced and narrowminded reports about things. The newspapers are expected to give an unbiased and correct picture of the incidents. But they do not.

Take even the proceedings of our own Legislature. They want to give just a big image of some people and suppress the other people. Whatever they say, the newspapers have got to present to the people outside. Because of their narrow-minded attitude and very wrong philosophy of journalism, they are suppressing some people, just giving a protracted, bulged image of some other people, just to give them some political domination, some political influence. Is it the way newspapers should function? Is it the philosophy of journalism? I would quote one instance where an English paper refused to publish a particular person's statement for the past two weeks. Why it is so, I want to know?

THIRU A. SUBRAMANIAM: On a point of order, Sir. I wonder whether this is a debate on the University (Amendment) Bill or on the duties and responsibilities of the journalists and newspapers. Will you please clarify that, Sir?

MR. CHAIRMAN: (Thiru S. Kandappan): Mr. Latheef, you have already taken more time.

THIRU M. A. LATHEEF: Sir, I am just dealing with the responsibilities of journalism only with reference to the activities of the student community, with reference to the way in which the students' activities are portrayed in journals. I am entitled to deal

[1972 ஏப்ரல் 1]

[Thiru M. A. Latheef]

with journalistic bias and prejudices in this context. There will be only disorder and not order, if they go on in this way. I charge the newspapers. In this country, they are like that. Of course, some of the newspapers are good papers. But this tendency on the part of some should be curbed. Whenever students clash or something connected with students happen in any educational institution, they must give only a correct picture and they must not give political colour to such incidents.

With these observations, Mr. Chairman, what I submit is that if you feel that the issue and grievances of the student community will be fully met by giving them representation in the University Bodies and when you *bonafide* feel that this will curb the frustration and the ill-will towards the teaching community by the students; then, all right, we will have it as an experiment.

Also, I will plead with the Education Minister to consider this sympathetically and see if there is feasibility and if there will be a good atmosphere if you just have this representation of students in the educational field. So, with these observations, I feel this. Let them do it. Let us know this.

Student community is student community; let them have their activities; let their activities be their own activities; let them have no outside interference; let them not get involved in party politics; let them have education freely and uninterruptedly, the only consideration of theirs should be pertaining to their future; let them have the feeling that they are students and not the teachers. Thank you, Sir.

* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: தலைவர் அவர்களே, நண்பர் சுப்பு அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற சென்னைப் பல்கலைக் கழக திருத்த மசோதாவை முழு மனதோடு ஆதரித்து இந்த மசோதாவினை அரசாங்கமும் ஏற்றுக்கொண்டு சட்டமாக்கிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன்.

நான் பேசும்போது எனக்குப் பின்னால் இருந்து இப்போதுதான் பேசி முடித்த நண்பர் லத்தீப் அவர்கள் பேசிய சில கருத்துக்களை மறுதலிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு நான் ஆளாகியிருக்கிறேன் என்பதனையும் நான் முன்கூட்டியே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

1947-க்கு முன்னாலே, இந்த நாடு விடுதலை அடைவதற்கு முன்னாலே இந்த நாட்டின் கல்விக்கூடங்கள் ஆட்சியாளர்களால் ஒரு குறிக்கோள், ஒரு நோக்கத் தோடு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது என்பதனை நாம் எல்லோரும் நன்கு அறிவோம். அந்த நோக்கம் குறிக்கோள், மாணவர்களை ஒன்று அன்னிய ஆட்சியினுடைய ஆதாரவாளர்களாக அவர்கள் இட்ட வேலைகளைச் செய்கிற ஏவலாளர்களாக ஆக்குவது, இரண்டாவது அவர்கள் நெஞ்சத்திலே சமுதாயத்தை திருத்தி யுமைக்கிற, சீரமைக்கிற எண்ணங்கள் ஏதும் வளரவிடாமல், முற்போக்கான கருத்துக்கள் ஏதும் அங்கு முளைத்துவிடாமல் தடுத்தாவது என்று இந்த இரண்டு குறிக்கோள்கள் அன்று இருந்தன. நாடு விடுதலை பெற்றதற்குப் பின்னால் விடுதலையடைந்த நாட்டினுடைய பொறுப்புமிக்க குடிமக்களாக, அந்த நாட்டை மேம்படுத்துகிற சிறப்பான பணியினில் முழுமனதோடு, முழுத் தெளிவோடு, திறந்த கண்களோடு அதில் ஈடுபடுகிற பொறுப்புமிக்கப் பணியாளர்களாக அவர்களை ஆக்கவேண்டுமென்ற குறிக்கோள் தானாகவே அமைந்து விட்டது. இந்தக் குறிக்கோளை ஆட்சி ஏற்றுக்கொண்டு விட்டதா அல்லது இந்தக் குறிக்கோளை பல்கலைக் கழகங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டனவா என்று கேட்டால், ஆம் என்ற பதிலை என்னால் சொல்ல முடியாது என்று சொன்னாலும் கூட அந்தக் குறிக்கோளைத்தான் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவேண்டும். பின்னர் இக்குறிக்கோள் சமதர்ம சமுதாயம் அமைப்பது என்று வளர்ந்தது. ஒருசில கட்சிகள் இதனை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறதா இல்லையா என்ற பிரச்சனை இருந்தபோதிலும் இந்த நாடு ஒட்டுமொத்தத்தில் அந்தக் குறிக்கோளை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. சமதர்ம சமுதாயம் என்று சொல்லும் போது, ஒரு புது சமுதாயத்தை உருவாக்கும்போது, அங்கு மாணவர்கள், வருங்கால குடிமக்கள், முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறார்கள். அந்த மாணவர்களை அந்த சமுதாயத்தில் வாழ்வதற்கு உரியவர்களாகவும், அதோடு சமுதாயத்தை உருவாக்குகிற பணியினைச் செய்ய வல்லவர்களாகவும் ஆக்குகின்ற இன்னொரு பணியும் சேர்ந்துவிடுகிறது என்பதை நான் இங்கு கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆக, அந்த வகையில் பார்க்கும்போது இந்த நாட்டிலிருக்கிற, குறிப்பாக, தமிழ்நாட்டிலிருக்கிற கல்விமுறை, சிலபஸ், இன்னும் மற்றவை எல்லாம் எப்படியிருக்கின்றன என்றால் எப்போதோ ஒரு காலத்தில் ஆக்கி வைத்ததுதான் அப்படியே இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. பலர் பேசியாகி விட்டது, பல அறிஞர்கள் எல்லாம் பேசியாகி விட்டது. பல்வேறு குழுக்களை அவ்வப்போது அமைக்கிறார்கள். அந்தக் குழுக்களும் அறிக்கைகள் தருகின்றன. பல கருத்துக்களை மேடைகளில் சொல்கிறார்கள். இத்தகைய மன்றங்களிலும் எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். என்ன சொல்கிறார்கள்? புதிய சமுதாயத்திற்கேற்ப கல்வித் தரம் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். கல்வி முறையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள்.

1972 ஏப்ரல் 1

[திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்]

ஆனாலும் அந்தக் கல்வித் துறையில் மாற்றம் என்று சொல்கிறபோது பல இடப்பாடுகள் வருகின்றன. சட்டமன்றத்தில் இதுபற்றிய கேள்விகள் எழுப்பப்படுகின்றன, அப்போது எல்லாம் அமைச்சரவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள்? யூனிவர்சிட்டி அடாமனஸ் பாடி, அதில் அரசாங்கம் ஒன்றும் தலையிட முடியாது, இப்படித்தான் செய்ய வேண்டுமென்று ஆணையிட முடியாது என்று சொல்கிறார்கள். அதைப் பரிசீலனை செய்து கொண்டு இருக்கிறோம் என்ற பதில்தான் அடிக்கடி வந்துகொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பல்கலைக் கழகம்—பள்ளிப் பருவத்திற்குப் பிறகு, கலாசாலைதான் மாணவர்கள் எதிர்காலத்தை செப்பனிடப்படுவதற்கு கருவியாக இருக்கிறது. அந்தப் பல்கலைக் கழகம் எப்படி இருக்கிறது என்று கேட்டால் அங்கே புதிய கருத்துக்கள் நுழைவதற்கே கடினமாக இருக்கிறது. புதிய கோட்பாடுகள் நுழைவதற்கே சிரமமாக இருக்கிறது.

இங்கேயுள்ள யூனிவர்சிட்டி ஆக்ஸ்டப் பார்த்தேன். செனட், சிண்டிகேட், அகடமிக் கவுன்சில் இவற்றில் எல்லாம் பழைய பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிகாரிகள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் முன்னொரு காலத்து கருத்துக்களை கோட்பாடுகளை வேல்யுசைக் கொண்டவர்கள். இன்றைக்குக் கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள், வேல்யுஸ்கள் மாறுகின்றன. புதிய சமுதாயத்திற்கு ஏற்ப கருத்துக் கோட்பாடுகளை அமைத்தாக வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு இடைபூராக அவர்களின் கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இப்படிச் சொல்கிறபோது தான் நண்பர் லத்தீப் குறிப்பிட்டார்கள்

‘He is there to be taught and not to teach; he is there to be guided and not to guide; he is there to be advised and not to advise; and he is there to be suggested to and not to suggest’.

என்று எல்லாம் சொன்னார்கள். இது எல்லாம் சரி. சின்னக் குழந்தைகளிடத்தில், நான் எல்லாம் சின்னப்பையனாக இருந்த நேரத்தில் என் தகப்பனார் சொல்வார்கள். நீ சின்னப் பையன், நாங்கள் சொல்வதைத்தான் கேட்க வேண்டும். பெரியவர்களுக்கு மரியாதை கொடுக்கவேண்டும். பெரியவர்களுக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும் என்று சொல்லுவார்கள். தொழிற்சாலைகளில் எடுத்துக்கொண்டால், நிர்வாகத்தினர் சொல்லுவார்கள். நீ இப்படி வேலை செய், நான் சொல்கிறபடி வேலை செய்யத்தான் நீ இருக்கிறாய் என்று சொல்வார்கள். இப்படி ஒரு கருத்து முந்தைய தலைமுறையில் இருந்தது. ஆனால் இப்போது அந்தக் கருத்துக்கள் மாறுகின்றன. குழந்தைகள் இயல் வல்லுநர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள், குழந்தைகளிடத்தில் அப்படிச் சொல்லக் கூடாது, அவர்களுடைய கருத்துக்களையும் கேட்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள்.

1972 ஏப்ரல் 1]

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : தலைவரவர்களே, நான் பேசும்போது ஆசிரியர்கள் எல்லாம் தெரிந்தவர்கள் ஆகவும், மாணவர்கள் தெரியாதவர்கள் என்ற கருத்தில் சொல்லவில்லை. At least there should be presumption என்று சொன்னேன். ஆசிரியர்கள் நம்மைவிட அதிகம் தெரிந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் இருக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படையில்தான் சொன்னேன். அப்படி இருந்தால் தான் படிக்க முடியும் என்ற கருத்தில் சொன்னேன்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : அதிலே ஒன்றும் ஆட்சேபணையில்லை. நான் குறிப்பிட்ட அந்த வார்த்தைகளையும் சொன்னார்கள். குழந்தைகளுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்கவேண்டும். குழந்தைகளைப் பெற்றவர்கள் குழந்தைகள் இயல் சொல்வதையும் கேட்கவேண்டும், அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சுதந்திரம் கொடுத்தால்தான் நல்ல முறையில் வளர்ச்சியடைவார்கள் என்று குழந்தை வல்லுநர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அதேபோன்று, தொழிலாளர்களுக்கு அதிக உரிமைகள் வழங்கவேண்டும். அப்போதுதான் தொழில் முன்னேறும் என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோன்று மாணவர்கள் உள்ளத்தில் பல்வேறு ஆசைகள், நல்ல நல்ல கருத்துக்கள், எண்ணங்கள் உண்டு. கல்வியின் தரம் இப்படியிருக்க வேண்டும். சிலபஸ் இப்படி இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்து நிச்சயமாக அவர்களுக்கு ஏற்படத்தான் செய்யும். அந்த எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த என்ன வழி? இப்போது ஆர்பாட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் எடுத்துத்தான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை மாறவேண்டுமானால், அவர்களின் எண்ணம் சரியான முறையில் வெளிப்படுத்தப்படவேண்டுமானால், சொல்லவேண்டிய இடத்தில் சொன்னால்தான் முடியும்.

கல்வித் துறையைப் பற்றி, பாடத் திட்டங்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு அனுபவ வாயிலாக எடுத்துச் சொல்லி செயல்படுத்தும் வாய்ப்பு தரவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு ஏன் சிண்டிகேட், செனட், அகடமிக் கவுன்சில் இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் யூனிவர்சிடி அமைத்துக்கொடுக்கிற பாட திட்டங்களை அப்படியே சொல்லித் தரவேண்டிய பொறுப்பைக்கொண்டவர்கள் தானே? அவர்களுக்கு மட்டும் ஏன் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து இருக்கிறோம்? அவர்களுக்கு அனுபவத்தின் வாயிலாக பல கருத்துக்கள் இருக்கும். அவர்களுடைய வாழ்வும், யூனிவர்சிடி, பல்கலைக் கழகத்தின் வாழ்வில் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறது. இந்த இரண்டு காரணத்தால்தான் ஆசிரியர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோன்று மாணவர்களுக்கும், அவர்களுடைய அனுபவத்தின் வாயிலாக பல கருத்துக்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். அவர்களுடைய எதிர்காலமே அதில் சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறது. ஆசிரியர்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைத்துவிட்டது. சம்பளம் வந்து கொண்டிருக்கும்.

[1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

ஆனால் மாணவர்கள் அப்படி அல்ல. அவர்கள் எதிர்காலத்தைச் செப்பணிட்டுக் கொள்வதற்காக அடித்தளம் அமைக்கப்படுவதே இந்தப் பல்கலைக் கழகத்திலே தான். அப்படிப்பட்ட இடத்தில், நம்முடைய எதிர்காலம் எப்படி அமைத்திட வேண்டும். அங்கே சரியாக அதைச் செய்கிறார்களா என்று பார்த்து அதுபற்றி ஆலோசனை செய்து, திருத்தங்களைச் சொல்லி, கண்டனங்கள் சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் சொல்லி, அதைச் செவ்வையாகக் கொண்டு செல்லும் பொறுப்பு, உரிமை மாணவர்களுக்கு இருக்கிறது. அந்த வகையில் அவர்களுக்கு இடமளிக்கவேண்டும்.

நான் இதைச் சொல்கிறபோது ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ரூ. 25,000 டொனேஷன் கொடுத்தவர்கள்கூட இந்த செனட்டில் இடம்பெறுகிறார்கள். ஆக, பணம் கொடுத்தவர்கள், அந்தப் பல்கலைக் கழகத்தோடு எந்த விதத்திலும் சேராதவர்கள், அந்தச் செனட்டில் இருக்கிறபோது, மாணவர்களின் வாழ்வு, அவர்களுடைய தலையெழுத்து நிர்ணயிக்கப்படுகிற அந்த இடத்தில் மாணவர்களுடைய கருத்தைச் சொல்வதற்கு அது ஏற்ற இடம் இல்லை என்பது எந்த வகையிலே ஜனநாயகம் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அவர்கள் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இடம் கொடுக்காமல் இருப்பதால் ஏற்படும் விளைவுகளை நாம் பார்க்கிறோம். நம்முடைய நாட்டிலே மட்டுமல்ல, பிரான்சிலே ஒரு பெரிய கிளர்ச்சி நடந்ததற்குப் பின்னாலே, பல்கலைக் கழகத்திலே மாணவர்களுக்கு நிர்வாகத்திலே இடம் கொடுத்தார்கள். பல நாடுகளில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய அண்டை மாநிலமான கேரளத்தில், மாணவர்களுக்குச் சின்னிகேட், செனட், அகாடமிக் கவுன்சில் ஆகியவற்றில் இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இம்மாதிரியாக மாணவர்கள் எண்ணத்தில் எழும் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்காக, நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்வதற்காக, இடம் அளிப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?

மாணவர்கள் படிப்பில் மிகுந்த நாட்டம் செலுத்தவேண்டும். அதுதான் அவர்களுடைய தலையாய கடமை என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். என்னுடைய வருத்தம் என்னவென்றால், அரசியல் கட்சிகள் பதவிக்கு வருவதற்கு முன்பு, அரசியலில் மாணவர்களை தங்களுடைய நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். பதவிக்கு வந்ததற்குப் பிறகு, மாணவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கிறார்கள். மாணவர்கள் அரசியலைக் கற்றுக்கொள்ளலாம், அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாது என்று.

அரசியல் கட்சிகள் மாணவர்கள் விஷயத்தில் தலையிடாமல் இருந்து விட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். அரசியல் கட்சிகள் மாணவர்களை தவறாகப் பயன்படுத்துக்கொள்வதற்குக் காரணம் ஒன்று உண்டு. அது மாணவர்களுக்குப்

1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தில் இடம் அளிக்காததால் தான். மாணவர்களை அரசியல் கட்சிகள் தவறாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால், அவர்களுக்கு ஏற்படும் எண்ணங்களை, கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு செனேட், சிண்டிகேட், அகடமிக் கவுன்சில் ஆகியவற்றில் இடம் அளிக்க வேண்டும். இப்படி அவர்களுக்கு இடமளித்தால் தான் நன்றாக இருக்கும்.

இன்றைக்கு அவர்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்காகவே ஊர்வலங்கள், ஆர்பாட்டங்கள் போன்றவற்றை நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு அதில் இடம் அளித்து விட்டால் அவர்கள் மற்றவர்களை நாடிச் செல்லமாட்டார்கள். அந்த வகையில் இந்த மசோதாவின் நோக்கம் மிகச் சிறந்த நோக்கமாக, மிகத் தேவையான நோக்கமாக இருக்கிறது என்று நான் கூறிக்கொள்வேன்.

இதைச் செய்தால் தான் மாணவர்களுடைய கிளர்ச்சிகளைக் குறைக்க முடியும். வேறு எந்த முறையிலும் குறைக்கமுடியாது. இது எல்லோருக்கும் தான் பொருந்தும், மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல. பெரியவர்களுக்கும் தான் பொருந்தும். நண்பர் லத்திப் சொன்னார்கள். இந்த நாட்டில் இருக்கும் தீமைகளுக்குக் காரணம் பெரியவர்கள்தான் என்று சொன்னார்கள்.

‘They are to be blamed for all the ills that the country is suffering from’.

என்று பொருள்படும்படிச் சொன்னார்கள். அப்படியானால் அந்தப் பெரியவர்கள் தான் அந்தக் கேட்டுக்குக் காரணம். நண்பர் லத்திப் அவர்கள் அடித்து, ஆணித் தாரமான அவர்களுக்கே உரிய பாணியில் சொன்னார்கள். பெரியவர்கள் கையில் தான் அந்த யூனியர்சிடி இப்போது சிக்கிக் கிடக்கிறது. அவ்கேயிருக்கக் கூடிய வைஸ்-சான்சிலர்கள் வெள்ளிவிழா கொண்டாடுகிறார்கள். பல உறுப்பினர் வெள்ளி விழா, வைர விழா கொண்டாடுகிறார்கள். செனட், சிண்டிகேட்டில் உள்ள உறுப்பினர்களுக்குத் தலை நரைத்திருக்கிறது, உள்ளமும் நரைத்திருக்கிறது. எல்லாம் நரைத்திருக்கிறது. பல்லும் போய், உடல் பழையதாகிப்போய் பிடுபட்டு இருக்கிறார்கள். இப்படி நிலைமையிருக்கிறது. காலம் மாறுபாடுகளுக்கு ஏற்ப, புதுப்புது கருத்தோட்டங்கள் அந்தக் கல்விக் கூடத்திலே துழைவதற்கு வழி வகை செய்ய வேண்டும். கல்விக் கூடம் என்பது ஒரு ‘கல்விக்கோயில்’. அந்தக் கல்விக் கோயிலில் மாணவர்களுக்கு இடம் வேண்டுமானால் எப்படி துழைவது? மாணவர்கள்தான் வருங்காலத் தலைவர்கள். ஆகவே, அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட சிண்டிகேட், செனேட், அகடமிக் கவுன்சில் ஆகியவைகளில் உரிய இடம் அவர்களுக்குத் தரவேண்டும். அந்தக் கல்விக் கோவிலுக்குள் அவர்களுக்கு இடம் அளிக்க வேண்டும். முன்பெல்லாம், கோவிலுக்குள்ளே சிலர் தான் துழையலாம்,

[1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

மேல் ஜாதியினர் தான் துழையலாம் என்றெல்லாம் இருந்தது. கோவிலில் இப்பொழுது எல்லோரும் துழையலாம். கர்ப்ப கிருகத்திற்குப் பக்கத்தில் எல்லோரும் போகலாம், உள்ளே கூட போகலாம். கல்விக் கோவிலாக இருக்கும் பல்கலைக் கழகத்திற்குள், அந்த கர்ப்பக் கிருகத்தில் மட்டும் மாணவர்கள் ஏன் போகக்கூடாது? அதற்குள் போகமுடியாத நிலையில் அவர்களைத் தடுத்து வைக்கும் முறை சரியானதல்ல.

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பழங்காலக் கருத்துகளின் பிரதிநிதி அல்ல. முற்போக்குக் கருத்துக்களைத் தம்முடைய சிறிய வயதிலேயிருந்து இந்த நாட்டிற்குச் சொல்லிவிடுகிறார்கள். இந்த அரசாங்கத்தில் அப்படிப்பட்டவர்கள் நிரம்ப இருக்கிறார்கள். அந்த வகையிலே நான் நிச்சயம் நம்புகிறேன். இந்த மசோதாவை கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள், ஏற்றுக்கொண்டு ஒரு முன்மாதிரியாக செயல்படுவார்கள், செயல்படுவதற்கு வழி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

புனிவர்சிடி கிராண்ட்ஸ் கமிஷன் கஜேந்திரகட்கர் தலைமையில் நியமித்த உட்குழு அதனுடைய அறிக்கையில் பரிந்துரை செய்ததாக நான் அறிகிறேன். செனேட், சிண்டிகேட் போன்ற அமைப்புகளிலும், பல்வேறு பேகல்டிகளிலும் மாணவர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த அறிக்கை போதுமான அளவுக்கு முற்போக்கானதாக வரவில்லை ஆனாலும் அவர்களே கூட சொல்கிறார்களே. அதற்கும் மேலே சென்று உண்மையான பிரதிநிதித்துவம் மாணவர்களுக்கு இந்த மூன்று அமைப்புகளிலும் கிடைப்பதற்கு வழி செய்கின்றது இந்த மசோதா. இதிலே கூட செனேட்டில் 7 உறுப்பினர்களில் இரண்டு பேர்கள் தான் மாணவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மெஜாரிட்டி கூட இல்லை, சிறிய மைனாரிட்டிதான். தொடக்கம், எக்ஸ்பெரிமெண்ட் என்ற வகையில் தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைத் தான் கேட்கிறார்கள். மைனாரிட்டி பிரதிநிதித்துவமாவது மாணவர்களுக்கு இருப்பது ரொம்ப அவசியம். அதற்கு வசதியாக அத்துணை தரப்பினர்களும் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திரு. லத்தீப் அவர்கள் பல வாதங்களைச் சொன்னார்கள். கடைசியாக அவர் கூட அதனைக் கூடாது என்று சொல்ல முடியவில்லை. இந்த மசோதாவை வரவேற்றுத் தான் அவரும் தமது பேச்சை முடித்திருக்கிறார் என்பதில் மகிழ்ச்சி. அந்த வகையிலே இந்த மசோதாவை எல்லா தரப்பினரும் ஏற்றுக்கொண்டு, தமிழகம் இந்த விஷயத்தில் பின்தங்கி நிற்கவில்லை. முற்போக்கான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு, முற்போக்கான கருத்துக்களை ஏற்று நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு, புதிய தலைமுறையினர் புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்க வருவதற்குத் தயாராக இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும்.

1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

அதே நேரத்தில் சமுதாயத்தில் உள்ள நல்ல கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு, புதிய நல்ல திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில் பின்தங்கிய நிலையில் இல்லை, முன்னேறுகிறது என்ற நல்ல பெயரை இந்த அரசு தமிழகத்திற்கு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த மசோதாவை மீண்டும் வரவேற்று, ஆதரித்து அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. செனடி எஸ். சுந்தரபாரதி: தலைவர் அவர்களே, நண்பர் மாண்புமிகு சுப்பு அவர்கள் சென்னை பல்கலைக் கழக சட்டத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கும் திருத்தத்தைப்பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களை இந்த அவையின் முன்னிலையில் வைக்க நான் பிரியப்படுகிறேன்.

எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் பலர் சொன்னதிலிருந்து சில விஷயங்கள் நமக்குத் தெளிவாக இருக்கின்றன. ஒன்று மாண்புமிகு வத்தீப் அவர்கள் சொன்னார்கள். குரு, மாணவன் என்ற அந்தப் பழைய கோட்பாடு இருக்கிறதே, அந்த தெய்விகக் கோட்பாட்டுக்கு எந்தவிதத்திலும் இடையூறுவராத அளவுக்கு இந்தத் திருத்தம் இருக்கிறதா என்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொன்ன அதே உள்ளமும் உணர்வும் எனக்கும் அதே நேரத்தில் இருக்கிறது. ஆனால், இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய கல்வி முறைக்கும், அந்த உயரிய நோக்கத்திற்கும் இடையே இருக்கக்கூடிய வேறுபாடுகள் என்ன, நடைமுறையில் நம்முடைய உள்ளத்தில் இருக்கக்கூடிய செயல்முறைகள் இவைகளுக்கும் அந்த உயரிய நோக்கத்திற்கும் எந்த முறையில் தொடர்பு இருக்கிறது என்பதையும் நான் இந்த நேரத்தில் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

பழைய காலத்து குருகுலப் பரீட்சை முறையில் இந்த மாதிரியாக ஸ்ட்ரைக் முறையைப் பற்றியோ, அல்லது மாணவர்கள் பரீட்சைப் பற்றி சொல்வதையோ நாம் எதுவுமே கேள்விப்பட்டதில்லை. குருகுல படிப்பிற்கும், அந்த அம்சத்திற்கும், அந்த முறைக்கும், இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய படிப்பு முறைக்கும், தன்மைக்கும், நாம் இப்பொழுது கைக்கொண்டுள்ள நடைமுறைக்கும் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. அதுமட்டுமல்ல இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய பாடப் புத்தகங்கள் மாணவர்கள் மனதிலே அவ்வப்போது அமைதியின்மையை ஏற்படுத்துகிறது. அதைப்போலவே அவர்கள் சில நேரங்களில் நல்ல முறையில் செயல்படவில்லை என்பதும் நீண்ட நெடுங்காலமாக இருக்கிற ஒரு குறை அந்தக் குறை அவ்வப்போது இருந்துகொண்டே இருக்கிறது. மாணவர்களுடைய ரீதியில் பத்திரிகைகள் இந்தச் செய்திகளை வெளியிடுகின்றன. அப்படி அவர்கள் குறையைப்பற்றி, பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வருவதைப்பற்றிச் சற்று ஆவேசமாக அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மாணவர்கள் உலகம் என்ன நினைக்கிறது,

[1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

அதைப்போலவே எல்லா மாணவர்களும் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய நீதியும், நியாயமும் இருக்கிறது. எனவே அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய கடமை என்ற ரீதியில் பத்திரிகைகள் இந்தச் செய்திகளை வெளியிடுகின்றன. அப்படி அவர்கள் வெளியிடவேண்டியது அவசியம் என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சில பத்திரிகைகள் ஒரு சார்பிலே இயங்குகின்றன, அவர்கள் நம்முடைய கருத்துக்களை சொல்கிறார்களா, இல்லையா என்பது வேறு விஷயம். ஏனென்றால், தமிழகத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்கள் கட்சி சார்பிலே இருக்கக்கூடிய பத்திரிகைகள் எவை, கட்சி சார்பிலே இல்லாமல் இருக்கக்கூடிய பத்திரிகைகள் எவை என்பதையெல்லாம் திட்டவட்டமாகத் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய ஜனநாயக அமைப்பில் டெமாக்கரேடிக் இன்ஸ்டிடியூஷன்—கட்சி சார்பிலே இருக்கக்கூடிய பத்திரிகைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். அவர்கள் கட்சிக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய பத்திரிகைகளும், அவர்கள் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் ஏதாவது சொன்னால், அதை மிகப் படுத்தக்கூடிய அம்சமும் நாட்டில் இயற்கையாக இருக்கத்தான் செய்யும். இரண்டு கட்சிகளின் சார்பிலேயும் இருக்கக்கூடிய கருத்துக்களை வெளியிடுகின்ற பத்திரிகைகளும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. மக்கள் அவைகளைப் படிக்கும் பொழுது கட்சி சார்பில் சொல்லக்கூடிய கருத்துக்கள் எவை, கட்சி சார்பற்ற முறையில் சொல்லக்கூடிய கருத்துக்கள் எவை என்பதை சீர்தாக்கி ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார்கள். எனவே, தமிழகத்தில் உள்ள எல்லா பத்திரிகைகளும் நல்ல முறையில் செயல்படவில்லை, தர்மத்துக்கு விரோதமாக செயல்படுகின்றன என்று சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பூரணமாக வேறு கருத்துக்களைச் சொல்லக்கூடிய பத்திரிகைகளாக இருக்கலாம். ஆனால் அவை நல்ல முறையில் செயல்படவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. நல்ல முறையில் செயல்படுகின்றன என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

அதேநேரத்தில் நானும் கூட ஒரு பத்திரிகையின் மீது பிரிவிலேஜ் மோஷன் கொண்டுவந்தேன். அந்தப் பத்திரிகையின் மீது நான் பிரிவிலேஜ் மோஷன் கொடுத்தால் கூட, அந்தப் பத்திரிகை ரொம்ப நல்ல முறையில் நடக்கவில்லை, தவறு செய்கிறது, தவறு செய்தால்கூட அதைக் கண்டித்துத் திருத்தவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் கொடுத்தேன். ஒரே மாதிரியாக பத்திரிகைகள் நல்ல முறையில் நடக்கவில்லை என்று குற்றச்சாட்டு சாட்டுவது நல்லது அல்ல என்பது என்னுடைய கருத்து என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில் நான் ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிட்டேன். நான் ஆரம்பத்தில் சொன்னதுபோல, அவர்கள் மத்தியிலே இருக்கக்கூடிய குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. மனதில் தோன்றக்கூடிய அமைதி

1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

யின்மைத் தன்மைகள் இருக்கின்றன, இவைகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. மாணவர்கள் மத்தியிலே இருக்கக்கூடிய இந்த அமைதியின்மையான சூழ்நிலையை யார் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்கள்? பயன்படுத்திக்கொள்ளக்கூடியவர்கள் எல்லாம் அரசியல் வாதிகள்தான். ஏனென்றால் மாணவர்களுக்குத் தங்களுடைய கருத்துக்களை, தங்கள் மனதில் இருக்கக்கூடிய குறைகளைச் சொல்வதற்கு இந்த நாட்டில் ஒரு நல்ல அமைப்பு இருக்கிறதா என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்படி ஏதாவது ஒரு அமைப்பு இருந்தால் மாணவர்கள் மனதில் தோன்றக்கூடிய கோரிக்கைகளை, மனதில் உள்ள உணர்ச்சிகளை சொல்லிக்கொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கும். அப்படி ஏதாவது ஒரு அமைப்பு தமிழகத்தில் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், இருப்பதாக நமக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. மாணவர்கள் ஏதாவது ஒரு கட்சியைச் சார்ந்த தலைவர்களுடைய வலையில் விழுந்திருக்கிறார்கள். அதற்கான சூழ்நிலைதான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்றுதான் நாம் எல்லோரும் ஆழ்ந்த கவலை கொண்டிருக்கிறோம்.

எனவே தான், நண்பர் சுப்பு அவர்கள் கொண்டிருக்கக்கூடிய கருத்தினை நான் பூராவக ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லவில்லை. என்னுடைய நண்பர் கந்தசாமி அவர்கள் ஒரு கருத்தினைச் சொன்னார்கள். மாணவர்கள் பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தில் தலையிடுவதற்கு இடம் கொடுத்து விடக்கூடாது. அதன் மூலம் மாணவர்களுக்கு நலன் பயக்குமா என்பதை சற்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உதாரணமாக கேள்வித்தாள்களை எடுத்துக்கொண்டால், என்னென்ன கேள்விகள் வேண்டும், பரிட்சைகளே கூடாது என்று மாணவர்கள் சொல்லக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படலாம் என்று கூறினர். அதுவும் வாஸ்தவம்தான். அம்மாதிரி பயமும் இருக்கத்தான் இருக்கிறது. அதற்காக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி சிந்திக்கவேண்டும்.

அதற்காக யுனிவர்சிட்டி நிர்வாகத்தில் அவர்களுக்குப் பங்கு கொடுக்காமல் நிறுத்திவிட முடியுமா, இவர்களுக்கு இப்படி பங்கு கொடுப்பதன் மூலம் மாணவர்கள் சமுதாயம் நல்ல வழியில் திருப்பிவிடப்பட்டு பொறுப்பு உணர்ச்சியோடு எல்லாவற்றையும் பார்த்து செய்யக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதற்கு யுனிவர்சிட்டி ஸ்தாபனத்தில் இவர்களுக்குப் பங்கு கொடுக்க முடியுமா என்பதை நாம் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். மாணவர்கள் சமுதாயம் அரசியல் வாதிகள் கையில் சிக்காமல், அவர்களுடைய கருத்துக்களையும், கோரிக்கைகளையும், உள்ளத்தில் ஏற்படுகின்ற உணர்வுகளையும் வெளியே எடுத்துச் சொல்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பு இருக்கக்கூடிய விதத்தில் இந்த ஸ்தாபனங்களில் அவர்

[1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

களுக்குப் பங்கு கொடுக்கலாமா என்பதும் சிந்திக்கவேண்டிய விஷயம். அதனால் நமக்கு என்ன கஷ்டம் ஏற்பட்டுவிடும் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டும். சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பின் மாணவர்கள் மனதில் திருப்தி ஏற்படவில்லை. என்ன காரணம்?

நிர்வாகத்தில் இருக்கக்கூடிய சிக்கல்கள், கஷ்டங்கள் மாணவர்களுக்குப் புரிவதில்லை. நாம் எவ்வளவோ நல்ல மனதோடு நல்ல காரியங்களைச் செய் தாலும் மாணவர்களுக்கு அதைச் சரியாக புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அந்த சூழ்நிலையில் நிர்வாகத் தொடர்புடைய பல்கலைக் கழகத்தில் அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு பங்கு கொடுத்தால், அந்த நிர்வாகத்தில் இருக்கக்கூடிய சிக்கல் களை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கும். நாம் நல்ல முடிவுகள் எடுத்தாலும், அவற்றை அவர்கள் புரிந்துகொள்வதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக இருக்குமா, இல்லையா இந்த ஸ்தாபனத்தில் இவர்களுக்குப் பங்கு கொடுத்தால் என்பதைப்பற்றி சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

அவர்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுப்பதன் மூலமாக மாணவர்களின் கஷ்டங்கள், சிக்கல்களைத் தெரிந்துகொண்டு, மன ஓட்டத்தில் உள்ள நல்லெண்ணத்தைப் புரிந்துகொண்டு, எதன் மூலம் அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்யவேண்டுமென்று நினைத் தாலும், போராட வேண்டுமென்று நினைத்தாலும், அவர்கள் அதை கைவிட வேண்டும் என்று நாம் அவர்களை 'கன்வின்ஸ்' செய்வதற்கு, மன வருத்தத்தைத் தீர்க்க இது ஒரு வாய்ப்பாக இருக்கும் என்பதைப்பற்றி சிந்திக்க வேண்டும்.

அதற்காக சின்டிகேட், செனேட், அகாடமிக் கவுன்சில் எல்லாவற்றிலும் அவர்களுக்குப் பங்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நான் அந்தக் கருத்தை பூரணமாக ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன். 'சின்டிகேட்' என்பதை மிகவும் உயர்ந்த குருவாக இருக்கும் ஸ்தாபனமாக வைத்துக் கொள்ளலாம். நம் நாட்டின் பழக்கத்திலே கூட, நாம் பிள்ளைகளை ஆரம்பத்தில் பையனாகக் கருதி வளர்க்கிறோம். அதற்கு பிறகு, பையன் வளர்ந்த பிறகு, கொஞ்சம் கொஞ்ச மாக பெரியவனான பிறகு, தன் பிள்ளையாக இருந்தாலும் சகோதரன் என்ற மனப்பான்மையுடன் நடத்தும் நிலைமை இருக்கிறது. ஆனால் அதே பையன் நல்ல முறையில் வளர்க்கப்பட்டிருந்தால் தகப்பனருக்குச் சமானமாக பேச வேண்டிய நிலை வந்தாலும் கூட, அவர் பக்கத்தில் உட்கார் என்று சொன்னாலும் கூட, உட்காராமல் நின்றுகொண்டு பேசும் பிள்ளைகள் நம் நாட்டில் இருக்கிறார்கள்.

1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. செளடி எஸ். சுந்தரபாரதி]

அதேபோல நாம் பல்கலைக் கழகத்தை ஒரு தகப்பனராக வைத்துக் கொள்ளலாம். அந்தத் தகப்பனருடைய நிர்வாகத்தில் இருக்கும் மாணவர்கள் ஓரளவு வளர்ந்து பிள்ளைகளுக்கு இன்னும் நல்ல முறையில் நல்லறிவு பெறும் நிலையை மாணவர் சமுதாயத்துக்குக் கொடுப்போம் என்று அந்த முறையில் நடத்த வேண்டுமென்று சிந்திக்கத் தொடங்கும் இந்த நேரத்தில், அவர்களுக்கும் ஓரளவு பங்கு கொடுத்தால் அதன் மூலம் எப்படி செயல்படுகிறார்கள் என்று கண்டறிந்தால், அதன் மூலம் மாணவர் சமுதாயத்தின் மனக்குறைக்கு “ஸ்டூடென்ட்ஸ் அன்டொஸ்ட்”க்கு காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு கொள்ள வாய்ப்பாக இருக்கும் என்ற கருத்தை தெரிவித்துக்கொண்டு, அந்த முறையில் அமைச்சர் அவர்கள் இதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU R. PONNAPPA NADAR: Mr. Chairman, Sir, I would like to offer a few remarks regarding the Bill that is before the House. The hon. Member, Thiru Suppu, has given valid reasons for its acceptance by this House. I think on behalf of our Party I would say that the argument advanced by the hon. Member Thiru Suppu is tenable and it has to be accepted. Now, the main question that has to be considered is whether there should be students' participation in the University. At the very outset, I may say without fear of contradiction that there is a growing feeling among the student community that the present system of education is not congenial to their progress and well being and so much so, there should be re-thinking on the method of education. That is one aspect that will have to be taken note of. The question, whether our educational system will have to be revised or not, has to be considered by our University and educational experts. So far as the University is concerned, it is an autonomous body and there are many limbs in the autonomous body. I would say that the participation of the students in the management of the University is a welcome move in that there shall not be unnecessary bickerings. It has been stated that the relationship between the teacher and the taught will be strained on account of the participation of students or their representation in the governing bodies of the University. That is the main argument that has been advanced. I would say that that argument does not hold water and that is not tenable because if representation is given to the students in the governing bodies it does not mean that they are going to dictate to the other members of the Senate or the Syndicate. Suffice it for me to say

[1972 ஏப்ரல் 1]

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

that the viewpoint that is now being focussed by the student community can be discussed in the governing bodies and it would be just and proper that their voice also should be heard in the University.

I may say that in Kerala, the Hon. Minister, Thiru Koya, gave representation for the student community in the Senate and that is the legislation that they had contemplated. The hon. Member, Thiru Latheef, has stated that the relationship may get strained but I would say that the apprehension is baseless and devoid of any substance.

THIRU M. A. LATHEEF: Sir, by way of clarification, I would like to submit that I have never stated that merely on the basis of giving representation to the student community in the governing body of the University, the relationship between the teacher and the taught will be strained. What I have stated is, that the purpose of the Bill should be clearly stated by the hon. Mover of the Bill. Sir, I am for the Bill and it is not as if I am opposing it tooth and nail. I gave two alternatives. So far as the first alternative is concerned, I oppose it and as regards the second alternative I support it. That is my contention.

THIRU R. PONNAPPA NADAR: Sir, thanks for the clarification given by the hon. Member.

I may say that the student community is always progressive in its outlook. They always want a change and that the old order should be changed and new things should come. I think there is some substratum of truth in their contention that the present system of education should be changed and that is the view expressed by educational pandits and other experts. I may say that there is nothing wrong in giving representation to the student community and precedents also are not wanting. It may be stated that agitations by students are on the increase in the various places.

As a matter of fact, if you refer to newspapers, you will see that there are students' agitations not only in India but also in other parts of the world. In France there was agitation and in other countries also there were agitations. But the question is, how to bell the cat and that is the problem we have to tackle. I think the agitational approach is not congenial to the national

1972 ஏப்ரல் 1]

[Thiru R. Ponnappa Nadar]

well-being. But we have to think and devise ways and means to bring forward a suitable legislation so that students may also participate in the Senate and other representative bodies. What should be the method by which they should be admitted in the Senate and other representative bodies, and that has to be thought of by the Government. I think that in France and other countries representation is given to them and there is re-thinking. In order to cope up with the advanced knowledge, it is just and proper that in the interest of the student community and in the interest of the nation, they also should be given representation, just as there is participation of labour in the industrial concerns. This is just a remedy for a malady. I think the Hon. Minister for Education and the University will have very strong views on the matter. So far as this legislation is concerned, I think it is a welcome move and so much so we can also satisfy the student community. We can also explain to them the practical difficulties and convince them. It is not as if there will be no friction between the students' representatives and the members of the governing body but the whole thing can be resolved in a proper manner. So I support the Bill moved by the hon. Member Thiru Suppu. With these words, I conclude my speech.

திரு. கே. கந்தசாமி: மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாணவர் களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் கல்வி ஸ்தாபனங்களில் வேண்டுமென்ற இந்த பில்லில் ஃபார்வர்டு பிளாக் கட்சியின் சார்பில் நானும் என்னுடைய கருத்துக் களை இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

திரு. க. சுப்பு: சார், பாயிண்ட் ஆர்டர். மாண்புமிகு உறுப்பினர் எப்போதும் என் பக்கத்தில் இருக்கின்றவர், இப்போது அடுத்தப் பக்கத்தில் போய் நின்று பேசுகிறார்கள். அவர்கள் எப்போதும் என் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஆனால் அவர்கள் திடீரென்று இடம் மாறி இருக்கின்றார்கள். அது முறையா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. கந்தசாமி: கனம் உறுப்பினர் அவர்களுடைய கருத்தை மதித்து, தலைவரவர்களின் அனுமதியுடன் என் இடத்திற்கு மீண்டும் வந்து விட்டேன். முதலில் இந்த இடத்தில் பல உறுப்பினர்கள் உட்கார்ந்திருந்ததால் தான் அங்குபோய் இருந்தேன். அப்போது தலைவரவர்கள் பேச அழைத்ததால் தலைவரின் உத்தரவுக்குப் பணிந்து நான் அங்கிருந்தே பேச ஆரம்பித்து விட்டேன். இதில் வேறு எந்த நோக்கமும் அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. கந்தசாமி]

[1972 ஏப்ரல் 1]

நாம் சுதந்திரம் அடைந்தும், ஜனநாயகம் பெற்று 20 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் இன்னும் போதிய அளவு நாம் முன்னேறவில்லை. மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக மாநில, மத்திய அரசுகளின் மட்டத்தில் எல்லா முயற்சிகளையும் எடுத்தும் கூட மக்களுக்கு ஏற்படவேண்டிய மனப்பக்குவத்தை இன்னும் அடையச் செய்ய முடியவில்லை. மக்கள் மனப்பக்குவம் அடையவில்லை. அதனால் ஜனநாயகம் வெற்றியடையவில்லை என்ற கருத்தை அரசியல் மேதைகளும், அரசியல் தலைவர்களும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே நமது ஜனநாயகத்தை 'இன்ஃபென்ட் டெமாக்ரஸி' என்று சொல்லலாம். அது இன்னும் வளர்ச்சிப் பெறுவதற்கு, முதிர்ச்சி பெறுவதற்கு, ஜனநாயகம் வெற்றி நடைபோடுவதற்கு இளம் சந்ததியினரான மாணவர்கள், சமுதாயத்தில் நல்லமுறையில் மனோபக்குவநிலை அடைந்து செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக கல்லூரி நிர்வாகங்களில் மாணவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கவேண்டுமென்று நண்பர் திரு. சுப்பு அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள இந்த பில்லில் பல உறுப்பினர்களும் பலவிதமானக் கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள்.

சிலர் இந்த பில்லை ஆதரித்தும், சிலர் கொஞ்சம் ஆதரித்தும், சிலர் விரோதமானக் கருத்துக்களையும் சொன்னார்கள். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலைகளில், அவர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிப்பதில், வாக்குப் போடுவதில் வயதை குறைக்கவேண்டும், கல்வி ஸ்தரபனங்களில் அவர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று திரு. சுப்பு அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த நிலை இன்று இல்லாததால்தான் மாணவர்களிடையே அமைதியின்மை, குரோயிங் அன்ரெஸ்ட் இருக்கிறது. அதைப்போல மாணவர்களுக்கு புரட்சி காமாட்சி கருத்துக்கள் தேவை; மாற்றங்கள் தேவை; அதற்கு உறுதியான அடிப்படையில் கல்வி ஸ்தரபனங்களில் பிரதிநிதித்துவம் இருந்தால் எங்கள் கோரிக்கைகளை நல்லமுறையில் சொல்லி, தேவைகளைப் பெற முடியும் என்று மாணவர்கள் கருதுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு இன்னும் பெறவேண்டிய மனோபக்குவ நிலை, அனுபவங்கள், அறிவுத்திறன் வளர்ச்சி இவை போதாது என்பது என் கருத்து.

மனப்பக்குவத்தையும், அறிவு வளர்ச்சியையும், திறமையையும் அளிப்பதற்காகத்தான் அவர்களை மாணவர்கள் என்ற நிலையில் வைத்து, அவர்களுக்கு அனுபவமும், அறிவாற்றலும் மிக்க ஆசிரியர்களை வைத்து படிப்புச் சொல்லித் தருகிறோம் என்பதை நாம் தெளிவாக உணரலாம். அப்படிப்பட்ட மாணவர்களுக்கு, எதையும் அறிய வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றவர்களுக்கு வேறு துறைகளிலும், கல்வி அமைப்புகளிலும், கல்வி ஸ்தரபனங்களிலும் பிரதிநிதித்துவம் அளிப்பதால் வாழ்க்கையிலும், மற்றத் துறைகளிலும் எந்த அளவுக்குப் பயன் அளிக்கும் என்பது ஐயப்பாடுதான் என்பது என் கருத்து.

1972 ஏப்ரல் 1]

[திரு. கே. கந்தசாமி]

ஆகவே, மாணவர்களுக்கு மகிப்பிற்குரிய நண்பர் கப்பு அவர்கள் குறிப்பிட்டது போல அவ்வளவுப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லை என்றாலும், ஓரளவு பரீட்சார்த்தமாக நாம் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். சில நிறுவனங்களில் நாமினேட்டட் மெம்பர்ஸ் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு விவாதத்தில் பங்குகொள்ளவும், கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கும் அனுமதி இருக்கிறது. ஆனால் அதிலே ஒட்டு போடுவதற்கு அவர்களுக்கு அனுமதி கிடையாது. அதைப்போல மாணவர் சமுதாயத்திற்கு கல்வி ஸ்தாபனங்களில் பங்குகொண்டு, ஆலோசனை கூறுவதற்கும், தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கும் மட்டும் வாய்ப்பளித்தால் நலமாக இருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் அந்த உரிமையை 'பாஸிஸி மேக்கிங் பாடஸ்' ஆன சின்னிகேட், சென்ட்ரிகளில் அப்படிப்பட்டப் பொறுப்புள்ள ஸ்தாபனங்களில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்காமல் இருப்பதே சிறப்பானது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

இன்றைக்கு மாணவர்கள் ஸ்டிரைக் நடத்துகிறார்கள்; நிர்வாகத்தைக் கண்டித்து ஊர்வலம் போகிறார்கள். கோஷங்கள் போடுகிறார்கள். சில இடங்களில் பரீட்சையே வேண்டாமென்று சொல்கிறார்கள். பரீட்சை கட்டாயமா என்று கேட்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலை நாட்டிலே இருக்கும்போது, மாணவர்களுக்கு கல்வி ஸ்தாபனங்களில் முக்கிய பொறுப்புகளில் இடம் அளித்தால் நிலைமை என்ன ஆகும்? எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க நாம் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம்.

வளர்ச்சிப் பெருத, 8 அல்லது 10 வயது மைந்தனிடம் பொறுப்புள்ள ஒரு தந்தை இரும்புப்பெட்டிச் சாவியைக் கொடுக்கமாட்டார். கொடுப்பது உசிதம் அல்ல; புத்திசாலித் தந்தையாக இருந்தால் நிச்சயமாகக் கொடுக்க மாட்டார். அன்பு காரணமாக சாவியைக் கொடுத்துவிட்டால், அதன் அருமை தெரியாத பையன் பெட்டியைத் திறந்து நூறு ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக்கொண்டு சினிமாவுக்குப் போய்விடுவான்; அல்லது வேறு வழிகளிலே செலவு செய்துவிடுவான். அதற்குப் பின்னால்தான் பெட்டிச் சாவியைக் கொடுத்தது எவ்வளவு தப்பாகப் போய்விட்டது என்று உணருவார். இன்றைய சூழ்நிலையில் மாணவர்களுக்கு கல்வி ஸ்தாபனங்களில் முக்கிய பொறுப்புகளில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுப்பதும் அதைப்போன்றதுதான் என்பதை இங்கே தெளிவாகக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

ஆகவே, மாணவர்களுக்கு கொள்கைப் பிரச்சனைகளில் ஒட்டுப் போடுவதற்கோ, முடிவு செய்வதற்கோ இடம் அளிக்காமல், அவைகளில் தங்கள் எண்ணங்களையும், ஆலோசனைகளையும், கருத்துக்களையும் வெளியிடுவதற்கு ஸ்தாபனங்களில் இடம் அளித்தால் சாலச் சிறந்தது என்று விபரத்தைக் கூறி பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்த தலைவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

[1972 ஏப்ரல் 1]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பு அவர்கள் சென்னை பல்கலைக் கழகத்தினுடைய நிர்வாக அமைப்புகளில் மாணவர்கள் இடம் பெறவேண்டுமென்ற கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இங்கே திருத்தச் சட்டமுன்வடிவு ஒன்றை அவைமுன் விவாதத்திற்காக வைத்திருக்கிறார்கள். அதை ஒட்டி மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பலரும் பல்வேறு கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மாணவர்கள் பல்கலைக் கழக அமைப்புகளில் இடம் பெற வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதைப்பற்றி யெல்லாம் பலரும் பலவிதமான கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்துக்களிலே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியவையும் இருக்கின்றன; தள்ளப்பட வேண்டியவையும் இருக்கின்றன.

அவை மட்டுமல்ல; கல்வித் தரம் பற்றி கல்வி மசோதாவின்மீது கூறப்பட வேண்டிய பல அரிய கருத்துக்களையும் இங்கே பலர் சொன்னார்கள். இங்கே மாணவர்கள் பல்கலைக் கழக அமைப்புகளில் இடம் பெறவேண்டும் என்பதைப் பொறுத்தவரையில், பெரும்பான்மையோர் ஓரளவு கொள்கை அளவில் ஒப்புக் கொள்வதாகக் கூறினார்கள்.

மதிப்பிற்குரிய நண்பர் மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. லத்தீஃப் அவர்கள் இருக்கின்ற சூழ்நிலைகளை எல்லாம் எடுத்துச்சொல்லி, மாணவர்களின் எதிர்காலம் ஒளிமயமானதாக இருக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லி, இந்தச் சட்டத் திருத்தத் தீர்மானத்தை கொள்கை அளவில் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆகவே, மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக அமைப்புகளில் இடம் பெறவேண்டும் என்பதை கொள்கை அளவில் பலரும் ஏற்றுக்கொண்டதைப் போல் நானும் அதைக் கொள்கை அளவில் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கின்றேன்.

ஆனால், எந்த அளவிலே இடம் பெறுவது, எந்தெந்த வகையிலே இடம் பெறுவது, எந்தெந்த அமைப்புகளில் இடம் பெறுவது என்பதைப் பற்றித்தான் இங்கே உறுப்பினர்கள் சொல்லிய கருத்துக்களில் எல்லாம் நாம் கவனம் செலுத்தவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஏனென்றால் பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் இன்றைக்கு சென்னை அவை ஒன்று இருக்கிறது. சிண்டிகேட் அவை என்று ஒன்று இருக்கிறது. அக்கடமிக் கவுன்சில் என்று ஒன்று இருக்கிறது. போர்ட் ஆப் கவுன்சில் என்று இருக்கிறது. இந்த நான்கு அமைப்புகளின்கீழ் பல்கலைக் கழகங்களின் பல்வேறு காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. மாணவர்களும் கூட இத்தகைய அவைகளில் இடம்பெறவேண்டும் என்ற கருத்து உலகெங்கும் இருந்து வருகிறது. எந்த எந்த முறையில் எந்த எந்த அவைகளில் மாணவர்களும் எந்த நிலையில்

1972 ஏப்ரல் 1] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இடம்பெறச் செய்யலாம் என்பது பற்றியும் பரிசீலிக்கப்பட்டு வருகிறது. காலப் போக்கில் ஏற்பட்டு வருகிற இந்த மனவளர்ச்சிக்கு ஏற்ற மாறுதல்களை நாமும் பரிசீலிக்கவேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறோம். அடிப்படை நோக்கத்தை யாரும் தவறு என்று சொல்ல முடியாது. நடைமுறையில் இதனால் சிக்கல் ஏதும் ஏற்படாதவாறு பரிசீலித்து ஒன்றுக்கொன்று இசைவாக இருக்கும் அளவில் இந்த முறையைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும் என்று பலரும் சொன்னதை நானும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்கள் எல்லாம் இதுபற்றி பரிசீலித்து வருகின்றன. கோரத்தில் போர்ட் ஆப் கவுன்சில், அக்கடமிக் கவுன்சில், சின்னிகேட் ஆகிய வற்றில் மாணவர்கள் இடம் பெற வசதி செய்யப்படவில்லை. அவர்களும் கூட செனட் அவையில் மாணவர்கள் இடம் பெறலாம் என்ற ஒரு முடிவை எடுத்து நடைமுறைப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

பரோடா பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவர்களுக்கு அப்சர்வர் சிட்டைக் கொடுத்து—மாணவர்கள் விவாதத்தில் பங்கெடுக்க முடியாது, ஓட்டெடுப்பில் பங்கெடுக்க முடியாது—நடக்கிற நிகழ்ச்சிகளை அங்கே இருந்து கவனிக்கலாம் என்பதாக ஒரு வாய்ப்பைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

நாம் கூட அதுபோல மாணவர்களுக்கு இடம் கொடுப்பது என்றால் அதற்கு அவர்கள் தகுதி உடையவர்களா என்று பார்க்கவேண்டும் என்றார்கள். கல்லூரிக்கு வருகிற மாணவர்கள் கடமையுணர்ச்சி உடையவர்களாக, பொறுப்பு உணர்ச்சி உடையவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது இலக்கணம். பி.யு.சி. படித்துவிட்டு சட்டமன்றத் தேர்தலுக்கு நின்று இங்கே உறுப்பினராக வந்து செனட்டுக்குப் போகிறவர்கள் இல்லையா? ஐந்தாவது ஆராவது படித்து விட்டு சட்டமன்ற உறுப்பினராக வந்து இங்கே இருந்து செனட்டுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அங்கே சிறப்பான முறையில் பணியாற்றியவர்கள் இல்லையா? இந்த முறையில் பார்க்கும்போது இன்றைக்கு பி.யு.சி. என்றால் 16, 17, 18 வயதுடையவர்கள்தான் வருகிறார்கள். டிகிரி கோர்ஸ் என்றால் 20, 22 வயதுடையவர்களாகவும், போஸ்ட் கிராஜுவேட் கோர்ஸ் என்றால் 25, 26 வயதுடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு கடமையுணர்ச்சி, பொறுப்புணர்ச்சி அதிகமாகத்தான் இருக்கும். அதைப்பற்றியும் ஒன்றுமில்லை.

பல்கலைக் கழகச் சட்டத்தை நாம்தான் நிறைவேற்றித் தருகிறோம் என்றாலும்—அவர்கள் அட்டானம்ஸ் பாடியாக இருப்பதனால்—இதுபற்றி அவர்கள் கருத்து என்ன என்றும் கேட்கப்பட்டது. அவர்கள் அபிப்பிராயம்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1972 ஏப்ரல் 1]

யத்தைத் தெரிந்து சட்டமியற்றிக் கொடுக்கவும் நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இதுபற்றி அவர்களது விருப்பங்களைக் கேட்டதற்கு மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் தங்களுடைய சொந்தக் கருத்தைத் தெரிவிக்காமல் மாணவர்கள் இப்படிக் கோருகிறார்கள் என்ற ரீதியில் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் கொள்கை அளவில் இதை ஏற்றுக்கொண்டு, இதனால் ஏற்படக்கூடிய பல்வேறு விளைவுகளையும் அரசு யோசித்து அதற்குத் தக்க வகையில் சட்டமியற்ற வேண்டும் என்று தெரிவித்திருக்கிறது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கருத்து எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அகில இந்திய மாணவர்கள் மாவட்டக் குழுவினரும் இதுபற்றி ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். பாட திட்டங்களைப் பற்றியோ, தேர்வு புற்றியோ, பரீட்சைகள் பற்றியோ, எடுக்கப்படுகிற விவாதங்கள், முடிவுகளில் மாணவர்களுக்குப் பங்கு தரவேண்டும் என்பதில்லை. கல்லூரியில் இருக்கிற ஹாஸ்டல் சங்கடங்கள், உணவுச் சங்கடம், தண்ணீர் இல்லாதது, பல மாதங்கள் ஆசிரியர்களே போடாமல் இருப்பது போன்ற குறைபாடுகளை மாணவர்களே எடுத்துச் சொல்வதற்கு வசதி இருந்தால்போதும், பல சங்கடங்களைப் போக்க அது உதவி செய்யும் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

பாட திட்டங்களைப்பற்றி திரு. ஹாண்டே அவர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். கல்வித்துறை நிபுணர்கள், பலகால மச்சிங் அனுபவம் உடைய கல்வித்துறை நிபுணர்கள் தீர்மானிக்க வேண்டிய விஷயம் அது. திரு. லத்தீப் அவர்கள் பேசும்போது ஆசிரியர் ஆசிரியராக இருக்கவேண்டும், மாணவர்கள் மாணவராக இருக்கவேண்டாமா என்றார். ஆசிரியர் ஆசிரியராகத்தான் இருக்க வேண்டும். மாணவர்கள் மாணவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அதில் கருத்து வேறுபாடுக்கு இடமில்லை.

இன்றைக்குக் கல்லூரிகளில் ஏற்படுகிற மாச்சரியங்களையும் சொன்னார்கள். கல்லூரிகளில் இருக்கிற குறைபாடுகள், ஹாஸ்டல்களில் அதிகப் பணம் வாங்குவது, குறைவாகச் சாப்பாடு போடுவது, வகுப்புக்கு ஆசிரியர்களையே போடாமல் இருப்பது போன்ற காரணங்களினாலும் மாச்சரியங்கள்—போராட்டங்கள் வருகின்றன. ஆனால் மொத்த போராட்டங்களை எல்லாம் எடுத்துப் பார்த்தால் இன்றைய தினம் கல்லூரி யூனியனுக்கு நடத்தப்படுகிற தேர்தல்களை ஒட்டியே பெரும்பாலும் கட்சி மாச்சரியங்கள், சச்சரவுகள், கலவரங்கள் அதிகம் ஏற்படுகின்றன என்பதை இன்றைக்குள்ள குழுவிலேயில் நாம் ஒத்துக்கொண்டாக வேண்டும்.

முன்வடிவு

1972 ஏப்ரல் 1] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத்தலைவர் தலைமை)

நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வருகிற நிலையில் செனட் அவையில் மாணவர்களுது பிரதிநிதிகள் உட்கார்ந்து மாணவர்களுடைய கருத்தை எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும் என்கிற நோக்கம் மிகச் சிறந்ததுதான். அந்த நோக்கம் அடிப்படையில் நிறைவேற்றவேண்டுமென்றால் வேறுசிலபல பிரச்சினைகளைப்பற்றியும் கவனம் செலுத்தியாகவேண்டும்.

என்ன இருந்தாலும் அந்த அச்சங்களை ஓரளவிற்குத் தளிக்க வேண்டும். அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். இப்போது இருக்கின்ற நிலைமைகள் ஓரளவிற்கு உண்மை. யூனியன் தேர்தல்களில் இந்தக் கட்சி வென்றது, அந்தக் கட்சி வென்றது என்கிற நிலைமை வரும்போது தோல்வியடைந்த கட்சியைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு மாச்சரியங்கள் ஏற்படுகின்றன. இன்னும் சிலர் நாம் தேர்தலில் வென்ற செய்தியை, இன்னுவெற்றி பெற்றார் என்ற செய்தியை இந்தப் பத்திரிகை போடும்போது, அந்தப் பத்திரிகை ஏன் போடவில்லை என்று கேட்டு, பத்திரிகை காரியாலயத்தை முற்றுகையிடுகிற நிலைமைகூட வந்துவிடுகிறது. நாம் வெற்றிபெற்ற செய்தியை அந்த செய்தித் தாள்கள் ஏன் போட மறுக்கின்றன என்ற அளவில் கேட்டு போராட்டம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை உருவாகி விடுகிறது.

எல்லோருடைய உணர்ச்சியின் அடிப்படையிலே பார்த்தால் இந்தமாதிரியான நிலைமைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். நான் முதலிலே எடுத்துச் சொல்லியதுபோல், இதைக் கொள்கை அளவிலே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என்றாலும், எந்த அளவிலே இதைச் செய்ய வேண்டும், எந்தக் கொள்கையிலே திட்டவட்டமாக ஒரு முடிவுக்கு வந்ததற்குப் பின்னால்தான் இது குறித்து தக்க முடிவு செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். மற்ற இடங்களின் தன்மைகளையும் பார்த்துச் செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். சுமார் 150 பேர்கள் செனட் மெம்பர்களாக இருக்கக்கூடிய இடத்தில் நான்கைந்து மாணவர் பிரதிநிதிகளைப் போட்டு, அந்தப் பிரதிநிதிகள் தங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லி, மற்ற பிரதிநிதிகளின் கருத்துக்களை மாற்றிவிடுவார்கள் என்ற நிலை இல்லை. மாணவர்கள் பிரதிநிதிகள் செனட் சபையில் அங்கம் வகிக்கக்கூடிய தக்க சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

பாடத் திட்டங்கள் வகுப்பது, பாட முறைகள் பற்றி செயல்படுவது போன்ற அத்தகைய தன்மைகளை ஆராயக்கூடிய வல்லுநர்கள் சின்னிகேட் அவையில் இடம் பெறுவதில்லை, அகடமிக் கவுன்சிலும் இடம் பெறுவதில்லை. ராஜஸ்தான் கோளா பல்கலைக் கழகங்களில் செனட்டில் இடம் பெறுவது குறித்து இங்கே எடுத்துச்சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களின் அடிப்படையில் சில கொள்கைகளை நாம் மேற்கொள்ள முடியும்.

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[1972 ஏப்ரல் 1]

கிட்டத்தட்ட பல்கலைக் கழக மாணவர்களுக்கும் ஓட்டிசுமை கிடைத்துவிடுகிறது. 31 வயது ஆனவுடனே அவர்களும் ஓட்டளிக்க உரிமை பெற்றவர்களாகி விடுகிறார்கள். மாணவர்கள் என்று இருக்கும்போது அவர்களுக்கென்று இருக்கக் கூடிய வகையிலும், அவர்கள் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுகின்ற வகையிலும் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆட்சி முறைகள் சீராக அமைக்கப்படுகின்ற நிலையில் எந்த அளவிற்கு அவைகளைச் செய்பலாம் என்ற முடிவை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற காரணத்தால், திரு. சுப்பு அவர்கள் மாணவர்கள் செனெட் சபையில் அங்கம் வகிக்க வேண்டும் என்பதற்காக தீர்மானம் கொண்டுவந்திருப்பதை, அவருடைய கருத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

ஆனால், இதில் மூன்று பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர்களையும் அழைத்துப் பேசி, அவர்களை ஒருசேர அழைத்துப் பேசி, மூன்று பல்கலைக் கழகத்தின் சட்டத்தையும் தனித்தனியாக திருத்த வேண்டும். அவர்களைக் கேட்காமல் செய்துவிட்டோம் என்று இல்லாமல், பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர்களைக் கலந்துகொண்டு, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கூறிய கருத்துக்களையும் கவனத்தில் கொண்டு, நல்லதொரு முடிவு எடுக்க இருக்கிறோம். இதைச் செய்யும்போது மூன்று பல்கலைக் கழக துணைவேந்தர்களையும் ஒருசேர அழைத்துப் பேசி, ஒரு சேர மூன்றுக்கும் சட்டம் கொண்டுவர முயற்சிகள் எடுக்கலாம். கூட இருக்கின்ற பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர்களின் கூட்டத்தில் இந்தக் கருத்தை எடுத்துவைத்து, இந்தச் சட்டத்தை அரசாங்கமே கொண்டுவர முயற்சி செய்வோம். ஆகவே, கணம் திரு. சுப்பு அவர்கள் இதை வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கே எடுத்துச்சொல்லப்பட்ட கருத்துக்கள் எல்லாம் அங்கே எடுத்துவைக்க வாய்ப்பாக அமையும். ஆகவே, இதை வற்புறுத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சட்டம் கொண்டுவரப்படும்போது முறையாக கொண்டுவர வேண்டும், சில வற்றையும் நாம் யோசிக்க வேண்டும். அங்கம் வகிக்கக்கூடிய பிரதிநிதிகள் போஸ்ட்-கிராஜுவேட்டாக இருந்தால் எல்லாவற்றிற்கும் நல்லது. பி.யு.சி. பிலிருந்து டிகிரி படித்து, போஸ்ட்-கிராஜுவேட்டாக இருக்கும் நிலையில் அவர்களுடைய நிலையும் உயர்ந்திருக்கும். அவர்களும் மூத்தவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்களுடைய கருத்துக்களும் சிறப்பாக அமையும். மாணவர்களுடைய கோரிக்கைகளும் நல்லவகையில் தீர்க்கப்பட உதவியாக இருக்கும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆகவே, போஸ்ட்-கிராஜுவேட்டிகள் அளவில் மாணவர்கள் இடம் பெறத்தக்க அளவில் இருக்கவேண்டும் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

1972 ஏப்ரல் 1] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

அப்படி போஸ்ட்-கிராஜுவேட் மாணவர்களைப் போடுவதால் அவர்களுக்கு வயதும் இருக்கும், அவர்களுக்கு ரெஸ்பான்ஸிபிலிட்டியும் இருக்கும். பி.யு.சி. மாணவர்களைவிட போஸ்ட்-கிராஜுவேட் மாணவர்கள் பிரதிநிதிகளாக வருவது நலம். மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சொன்ன கருத்துக்களையெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இந்தநோக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆகவே, இதை வற்புறுத்த வேண்டாமென்று திரு. சுப்பு அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்து அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. க. சுப்பு : தலைவர் அவர்களே, நான் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய திருத்தச் சட்டத்தை டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு விரிவான விளக்கத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எழுப்பிய ஐயப்பாடுகளுக்குக்கூட விளக்கம் அளிக்கும் வகையில் மாணவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டிய நோக்கத்தைப் பற்றியும், அதன் நியாயத்தைப்பற்றியும் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தைப்பற்றிக் கொடுத்ததற்குக் காரணம், எல்லா பல்கலைக் கழகத்திற்கும் அரசாங்கத்தால் உரிய முறையில் சட்டம் கொண்டுவரப்பட வேண்டுமென்பதால்தான், அந்த நோக்கத்தோடுதான் இதைக் கொண்டுவந்தேன். என்னுடைய கோரிக்கை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுடைய பதிலிருந்து நிறைவேறிவிட்டது என்று கருதுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. லத்தீப், மாண்புமிகு திரு. கந்தசாமி அவர்களுடைய ஐயப்பாடுகளுக்குக்கூட மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் விடையளித்து, நல்ல விளக்கத்தைக் கூறி, என்னுடைய கோரிக்கை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதற்கு நன்றிகூறி, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திரு. க. சுப்பு அவர்களின் தீர்மானம், பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்படுகிறது.

(ஆ) 1971-ம் ஆண்டு கிருத்துவ வழியுரிமை (ரத்து) சட்ட முன்வடிவு (சட்டப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 46/1971).

THIRU J. JAMES : Sir, I move—

“ That the Christian Succession Repeal Bill, 1971 (L.A. Bill No. 46/71) be circulated for eliciting opinion thereon ”.

The main object of the Bill is to assure the Christian female population of Kanyakumari District and Shencottah Taluk in Tirunelveli District, equal share in the property of their parents.